Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми разширен състав)

27 април 2022 година*

„Обществено здраве — Изискване за представяне на валиден цифров COVID сертификат на Съюза за достъп до сградите на Парламента — Правно основание — Свобода и независимост на членовете на Парламента — Задължение за опазване на здравето на персонала на служба в Съюза — Парламентарен имунитет — Обработване на лични данни — Право на зачитане на личния живот — Право на телесна неприкосновеност — Право на безопасност — Равно третиране — Пропорционалност“

По съединени дела T-710/21, T-722/21 и T-723/21,

Robert Roos и другите жалбоподатели, чиито имена са посочени в приложение[1], представлявани от P. de Bandt, M. Gherghinaru, L. Panepinto и V. Heinen, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Европейски парламент, представляван от S. Alves и A.-M. Dumbrăvan, в качеството на представители,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав),

състоящ се от: S. Papasavvas, председател, J. Svenningsen, председател, R. Barents, C. Mac Eochaidh и T. Pynnä (докладчик), членове,

секретар: H. Eriksson, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството

и в съдебното заседание от 15 март 2022 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

[1] Списъкът на другите жалбоподатели е приложен само към текста, съобщен на страните.

Решение

1 С жалбите си, подадени на основание член 263 ДФЕС, жалбоподателите, които всички са членове на Европейския парламент за мандата 2019—2024 г., искат отмяна на решението на Бюрото на Парламента от 27 октомври 2021 г. относно извънредните правила в областта на здравето и сигурността, които уреждат достъпа до сградите на Европейския парламент на неговите три места на работа (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

I. Обстоятелства по спора

2 В контекста на здравната криза, предизвикана от пандемията от COVID-19, по предложение на Европейската комисия европейският законодател приема Регламент (ЕС) 2021/953 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2021 година относно рамка за издаването, проверката и приемането на оперативно съвместими сертификати за ваксинация срещу, направено изследване за и преболедуване на COVID-19 (Цифров COVID сертификат на ЕС) с цел улесняване на свободното движение по време на пандемията от COVID-19 (ОВ L 211, 2021 г., стр. 1) и Регламент (ЕС) 2021/954 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2021 година относно рамка за издаването, проверката и приемането на оперативно съвместими сертификати за ваксинация срещу, направено изследване за и преболедуване на COVID-19 (Цифров COVID сертификат на ЕС) за граждани на трети държави, които са в законен престой или пребивават законно на територията на държавите членки, по време на пандемията от COVID-19 (ОВ L 211, 2021 г., стр. 24).

3 Въз основа на тези регламенти някои държави членки решават да въведат национални приложения за цифровия COVID сертификат на Европейския съюз (наричан по-нататък „COVID сертификатът“) и да разширят тяхното използване, по-специално по отношение на достъпа до определени събития, сгради или транспортни средства, с цел да се ограничи разпространението на вируса SARS-CoV-2 и да се опази общественото здраве. Такъв по-специално е случаят с трите държави членки, в които се намират седалищата на Парламента, а именно Белгия, Франция и Люксембург.

4 От началото на здравната криза през март 2020 г. председателят на Парламента приема различни мерки с цел опазване на здравето на членовете на Парламента, персонала и другите лица, намиращи се в неговите сгради, като същевременно гарантира способността на Парламента да изпълнява основните си задължения, определени в Договорите.

5 Тези временни мерки редовно са продължавани или изменяни. В зависимост по-специално от развитието на епидемиологичната обстановка някои мерки евентуално са били смекчени или засилени. Тези мерки включват по-специално, считано от пролетта на 2020 г., носенето на защитни маски и измерване на температурата. До есента на 2021 г. те предвиждат и забрана за провеждането на различни категории събития или на индивидуални или групови посещения. В периода от март 2020 г. до май 2021 г. пленарните заседания се провеждат в Брюксел (Белгия).

6 Освен това от 16 март 2020 г. генералният секретар на Парламента въвежда извънреден режим на изцяло дистанционна работа в отговор на пандемията от COVID-19. Този режим се адаптира към развитието на пандемията и от 1 септември 2021 г. е заменен с решението на генералния секретар от 16 юли 2021 г. относно дистанционната работа, съгласно което след тази дата дистанционната работа се извършва на доброволен принцип, докато

физическото присъствие трябва да е обичайният начин на работа в съответствие с член 20 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“).

7 На 25 март 2021 г. в тясно сътрудничество с брюкселските власти Парламентът открива център за ваксинация срещу COVID-19 в сградите си в Брюксел, за да улесни ваксинацията по-специално на членовете на ЕП и на своя персонал, без да е необходимо те евентуално да пътуват до държавата си по произход. Освен това от началото на пандемията през март 2020 г. Парламентът въвежда временни извънредни процедури, за да позволи на членовете на ЕП да участват от разстояние в разискванията и гласуванията.

8 На 2 септември 2021 г. председателят на Парламента приема решение относно мерките за безопасност с цел ограничаване на разпространението на COVID-19. Съгласно това решение достъпът до сградите на Парламента за посетителите, местните сътрудници, външните участници и представителите на интереси е обвързан с представянето на COVID сертификат или на еквивалентен сертификат. В това решение са предвидени и задълженията за носене на защитна маска и за социално дистанциране в Парламента, както и забраната за достъп до Парламента на всяко лице, чиято температура надвишава 37,7 °C, което киха или кашля, което има положителен тест за COVID-19 или което е било в контакт с друго лице с положителен тест за COVID-19.

9 В същия ден председателят на Парламента приема решение относно извънредните мерки, които да позволят на Парламента да осигури непрекъснатост на дейността си и да упражнява признатите му с Договорите правомощия. Това решение предвижда по-специално възстановяването на някои парламентарни дейности, като командировките и делегациите, както и задълженията за социално дистанциране и за носене на защитни маски по време на парламентарните дебати.

10 На 30 септември 2021 г. председателят на Парламента приема две решения, с които удължава до 17 октомври 2021 г. прилагането на мерките, приети с решенията от 2 септември 2021 г.

11 На 14 октомври 2021 г. председателят на Парламента приема ново решение относно мерките за безопасност, насочени към ограничаване на разпространението на вируса, което предвижда за периода от 18 октомври до 2 ноември 2021 г. да се ограничи организирането на голям брой събития и посещения в сградите на Парламента, да се извършва задължително измерване на температурата при влизане в сградите, да се изисква задължително социално дистанциране и носене на защитни маски по време на парламентарните дебати, а достъпът до сградите за посетителите, местните сътрудници, външните участници и представителите на интереси да е обвързан с представянето на COVID сертификат.

12 В същия ден председателят на Парламента приема ново решение относно извънредните мерки, които да позволят на Парламента да осигури непрекъснатост на дейността си и да упражнява признатите му с Договорите правомощия, което предвижда за периода от 18 октомври до 2 ноември 2021 г. въвеждането на режим на дистанционно участие при организирането на сесии, комисии и междупарламентарни делегации, провеждането на заседанията на някои органи, упражняването на правото на глас и т.н.

13 Въпреки въведените мерки за дистанциране и здравните предпазни мерки и въпреки ваксинационното покритие, което според оценките обхваща над 80 % от персонала, от септември 2021 г. нататък в Парламента се откриват все повече случаи на предаване на заразата.

14 Така на 27 октомври 2021 г. Бюрото на Парламента (наричано по-нататък „Бюрото“) приема обжалваното решение. Това решение поставя изискване за периода от 3 ноември 2021 г. до 31 януари 2022 г. всяко лице, което желае да получи достъп до сградите на Парламента на неговите три места на работа, да представи валиден COVID сертификат.

15 В съображение 11 от обжалваното решение се уточнява, че тези мерки преследват двойна цел, тъй като са предназначени, от една страна, да гарантират спазването от страна на институцията на законовото ѝ задължение, произтичащо от Договорите, да се завърне към нормалните процедури, и от друга страна, да осигурят достатъчно гаранции за защитата на живота и здравето на всички лица, намиращи се в сградите на Парламента.

16 Съгласно член 3, параграф 1 от Регламент 2021/953 рамката за Цифровия COVID сертификат дава възможност за издаване, трансгранична проверка и приемане на всеки от следните сертификати:

– сертификат, потвърждаващ, че на притежателя е поставена ваксина срещу COVID-19 в държавата членка, издала сертификата (наричан по-нататък „сертификат за ваксинация“);

– сертификат, потвърждаващ, че на притежателя е направено молекулярно изследване за амплификация на нуклеинови киселини (наричано по-нататък „PCR тест“) или бърз тест за антигени (наричан по-нататък „TRA тест“), включен в общия и актуализиран списък на бързите тестове за антигени за COVID-19, съставен въз основа на Препоръката на Съвета от 21 януари 2021 г., като изследването или тестът са извършени от здравни специалисти или квалифициран тестващ персонал в държавата членка, издала сертификата, и сертификатът указва вида на изследването или теста, датата, на която са били направени изследването или тестът, и резултата от изследването или теста (наричан по-нататък „сертификат за направено изследване“);

– сертификат, потвърждаващ, че след положителен резултат от PCR тест, извършен от здравни специалисти или квалифициран тестващ персонал, притежателят е преболедувал инфекция със SARS-CoV-2 (наричан по-нататък „сертификат за преболедуване“).

II. Искания на страните

17 Жалбоподателите искат от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение;

– да осъди Парламента да заплати съдебните разноски, включително разноските в обезпечителното производство.

18 Парламентът иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбите като недопустими, а при условията на евентуалност — като неоснователни;

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски, включително разноските в обезпечителното производство.

III. От правна страна

A. По допустимостта на жалбите

1. По правния интерес на жалбоподателите

19 С процесуално-организационно действие, както и в съдебното заседание страните са приканени да уточнят дали жалбоподателите продължават да имат правен интерес от отмяната на обжалваното решение, като се има предвид, че то се прилага само до 31 януари 2022 г.

20 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика правният интерес на ищеца или жалбоподателя трябва да съществува с оглед на предмета на иска или жалбата към момента на подаването му/ѝ, тъй като в противен случай същият/същата би бил(а) недопустим(а). Предметът на спора и правният интерес трябва да продължат да съществуват до обявяването на съдебното решение, тъй като иначе няма да има основание за произнасяне по същество, което предполага жалбата да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. решение от 21 януари 2021 г., Leino-Sandberg/Парламент, C-761/18 P, EU:C:2021:52, т. 32 и цитираната съдебна практика).

21 Освен това от съдебната практика следва, че жалбоподателят може да запази интереса си да поиска отмяната на акт на институция на Европейския съюз, за да позволи да се избегне възпроизвеждането в бъдеще на неправомерното положение, от което той претендира, че е засегнат (решение от 7 юни 2007 г., Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, EU:C:2007:322, т. 50).

22 Съгласно съдебната практика този правен интерес е възможно да съществува само ако твърдяното неправомерно положение може да се възпроизведе и в бъдеще, независимо от обстоятелствата по делото, които са дали основание жалбоподателят да подаде жалба (решение от 7 юни 2007 г., Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, EU:C:2007:322, т. 52).

23 В случая, както посочват жалбоподателите в съдебното заседание, не е изключено твърдените от тях неправомерни положения да се възпроизведат и в бъдеще, независимо от обстоятелствата по делото, които са им дали основание да подадат жалбите си.

24 Всъщност жалбоподателите изтъкват с жалбите си няколко неправомерни положения, свързани по-специално с липсата на подходящо правно основание на обжалваното решение, с нарушаването на привилегиите и имунитетите им, както и с нарушаването на

тяхната свобода и независимост, или с нарушаването на правото им на зачитане на личния живот, които могат да бъдат възпроизведени в аналогични решения, независимо от обстоятелствата, които са дали основание за настоящите жалби.

25 В съдебното заседание Парламентът посочва, че обжалваното решение е било продължено първоначално до 13 март 2022 г. с решение на Бюрото от 26 януари 2022 г., а след това до 10 април 2022 г. с решение на Бюрото от 7 март 2022 г. При това положение не е изключено срокът на действие на обжалваното решение да бъде удължен и занапред или подобно решение да може отново да бъде прието.

26 Следователно жалбоподателите запазват правния си интерес да искат отмяната на обжалваното решение.

2. По активната процесуална легитимация на жалбоподателите

27 Парламентът оспорва допустимостта на жалбата и счита, че жалбоподателите не разполагат с активна процесуална легитимация, така както е определена в член 263, четвърта алинея ДФЕС.

28 Той припомня, че член 263, четвърта алинея ДФЕС предвижда три хипотези, при които едно лице може да има активна процесуална легитимация, а именно, първо, когато това лице е адресат на въпросния акт, второ, когато въпросният акт го засяга пряко и лично, и трето, когато въпросният акт е подзаконов акт, който го засяга пряко и който не включва мерки за изпълнение. Парламентът обаче счита, че настоящият случай не съответства на никоя от тези хипотези.

29 Жалбоподателите оспорват този довод.

30 Следва да се припомни, че съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС „всяко физическо или юридическо лице може да заведе иск, съгласно условията, предвидени в първа и втора алинея, срещу решенията, които са адресирани до него или които го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконови актове, които го засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение“.

31 На първо място, следва да се отбележи, както изтъква Парламентът, че жалбоподателите не могат да се считат за адресати на обжалвания акт по смисъла на тази разпоредба. Всъщност това решение не е адресирано лично до тях и съгласно член 2 от него то се прилага за „всички лица, които искат да получат достъп до сградите на Парламента на неговите три места на работа, включително за членовете на ЕП, длъжностните лица, акредитираните парламентарни сътрудници и другите служители на Парламента“.

32 Следва обаче да се припомни, че понятието „адресат на акта“ по смисъла на посочената разпоредба трябва да се разбира във формален смисъл — като отнасящо се до лицето, посочено в този акт като негов адресат. Обстоятелството, че съдържанието на даден акт може да се отнася до лице, различно от формалния му адресат, несъмнено може да породи активната процесуална легитимация на това лице, ако докаже по-специално, че с оглед на това съдържание въпросният акт го засяга пряко, но не като адресат на посочения акт. Освен това обстоятелството, че на жалбоподателите е изпратено копие от обжалваното

решение, не е достатъчно, за да бъдат считани за адресати на това решение (вж. в този смисъл решение от 21 януари 2016 г., SACBO/Комисия и INEA, C-281/14 P, непубликувано, EU:C:2016:46, т. 34).

33 На второ място, следва да се припомни, че условие за допустимостта на жалба, подадена на основание член 263, четвърта алинея ДФЕС от физическо или юридическо лице срещу акт, на който то не е адресат, е на това лице да се признае процесуална легитимация, каквато е налице в две хипотези. От една страна, такава жалба може да се подаде, при условие че актът засяга лицето пряко и лично. От друга страна, такова лице може да подаде жалба срещу подзаконов акт, който не включва мерки за изпълнение, ако същият го засяга пряко (вж. решение от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 31 и цитираната съдебна практика).

34 Общият съд счита за уместно да разгледа, на първо място, дали жалбоподателите разполагат с активна процесуална легитимация въз основа на втората хипотеза, посочена в точка 33 по-горе.

35 В това отношение следва да се припомни, че понятието „подзаконов акт“ по смисъла на член 263, четвърта алинея, трета част от изречението ДФЕС обхваща всички незаконодателни актове с общо приложение (решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 28). Съдебната практика е уточнила, че общото приложение на даден акт може да се изведе от факта, че този акт се прилага към обективно определени положения и поражда правните си последици спрямо категории лица, посочени общо и абстрактно (вж. решение от 31 май 2001 г., Sadam Zuccherifici и др./Съвет, C-41/99 P, EU:C:2001:302, т. 24 и цитираната съдебна практика).

36 В случая обаче следва да се констатира, че обжалваният акт, въпреки че е приет под формата на решение, всъщност представлява подзаконов акт с общо приложение, тъй като се прилага към обективно определени положения и поражда правните си последици спрямо категории лица, посочени общо и абстрактно, което не се оспорва от Парламента.

37 Второ, следва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика предвиденото в член 263, четвърта алинея ДФЕС условие дадено физическо или юридическо лице да е пряко засегнато от решението — предмет на обжалване, изисква кумулативно наличие на два критерия, а именно оспорената мярка, от една страна, пряко да поражда последици за правното положение на частноправния субект и от друга страна, да не оставя никакво право на преценка на своите адресати, на които е възложено изпълнението ѝ, тъй като това изпълнение е напълно автоматично и произтича единствено от правната уредба на Съюза, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер (вж. решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 42 и цитираната съдебна практика).

38 В случая, както изтъкват жалбоподателите, обжалваното решение има спрямо тях преки и задължителни правни последици, тъй като след влизането му в сила на 3 ноември 2021 г. те могат да осъществят достъп до сградите на Парламента, за да изпълняват задълженията си на членове на Европейския парламент и да участват в работата му, само ако могат да представят валиден COVID сертификат.

39 В това отношение, макар Парламентът да е решил да въведе отново, считано от 22 ноември 2021 г., задължителен режим на дистанционна работа за най-много три дни средно на седмица на месечна основа за всички членове на персонала, при условие че това е съвместимо с изпълнението на задълженията им, и да позволи на членовете на ЕП да участват от разстояние в разискванията и гласуванията в пленарна зала и в комисиите, както потвърди Парламентът в съдебното заседание, обжалваното решение и задължението за представяне на валиден COVID сертификат с цел достъп до сградите на Парламента остават в сила през целия този период.

40 Освен това е безспорно, че не съществува никакво право на преценка за адресатите на обжалваното решение, на които е възложено да го приложат, и по-специално служителите по сигурността на Парламента, които трябва да контролират представянето на валиден COVID сертификат. То има изцяло автоматичен характер и не се нуждае от мерки с опосредяващ характер.

41 Ето защо следва да се приеме, че жалбоподателите са пряко засегнати от обжалваното решение.

42 Трето, съгласно установената съдебна практика изразът „които не включват мерки за изпълнение“ по смисъла на член 263, четвърта алинея, последната част от изречението ДФЕС трябва да се тълкува с оглед на целта на тази разпоредба, която, видно от историята на приемането ѝ, е да се избегне положение, при което частноправен субект е принуден да наруши правото, за да получи достъп до съд. Когато обаче подзаконов акт има преки последици за правното положение на физическо или юридическо лице, без да са необходими мерки за изпълнение, има опасност това лице да бъде лишено от ефективна съдебна защита, ако не разполага с възможност за обжалване пред съда на Съюза, за да оспори законосъобразността на този подзаконов акт. Всъщност, когато липсват мерки за изпълнение, физическо или юридическо лице, дори да е засегнато пряко от въпросния акт, ще бъде в състояние да поиска този акт да бъде подложен на съдебен контрол, едва след като е нарушило разпоредбите на този акт, като в хода на образуваното по отношение на него производство пред националните юрисдикции се позове на незаконосъобразността на тези разпоредби (вж. решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 58 и цитираната съдебна практика).

43 Когато обаче подзаконов акт включва мерки за изпълнение, съдебният контрол за спазването на правния ред на Съюза се осигурява независимо от това дали посочените мерки са приети от Съюза, или от държавите членки. Физическите и юридическите лица, които поради посочените в член 263, четвърта алинея ДФЕС условия за допустимост не могат да обжалват пряко подзаконов акт на Съюза пред съда на Съюза, са защитени срещу прилагането на такъв акт спрямо тях чрез възможността да оспорват включените в него мерки за изпълнение (вж. решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 59 и цитираната съдебна практика).

44 Когато изпълнението на посочените актове е от компетентността на институциите, на органите или на службите или агенциите на Съюза, физическите или юридическите лица могат да обжалват непосредствено пред юрисдикциите на Съюза актовете за прилагане при посочени в член 263, четвърта алинея ДФЕС условия, и съгласно член 277 ДФЕС могат да изтъкнат в подкрепа на тази жалба незаконосъобразността на съответния основен акт

(вж. решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 60 и цитираната съдебна практика).

45 Съдът освен това многократно е приемал, че за да се прецени дали подзаконов акт включва мерки за изпълнение, следва да се разгледа положението на лицето, което се позовава на правото на обжалване съгласно член 263, четвърта алинея, последната част от изречението ДФЕС. Следователно няма значение дали съответният акт включва мерки за изпълнение по отношение на други правни субекти (вж. решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 61 и цитираната съдебна практика).

46 Така от съдебната практика следва, че понятието „мерки за изпълнение“ предполага, от една страна, приемането на акт от институциите, органите, службите или агенциите на Съюза или от държавите членки, който подлежи на съдебен контрол (вж. в този смисъл решение от 28 октомври 2020 г., Associazione GranoSalus/Комисия, C-313/19 P, непубликувано, EU:C:2020:869, т. 37), и от друга страна, че правните последици от обжалвания акт ще се реализират по отношение на жалбоподателите само чрез тези мерки за изпълнение (вж. в този смисъл решения от 13 март 2018 г., European Union Copper Task Force/Комисия, C-384/16 P, EU:C:2018:176, т. 50, от 13 март 2018 г., Industrias Químicas del Vallés/Комисия, C-244/16 P, EU:C:2018:177, т. 57, и от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 64).

47 Според Парламента от член 3 от обжалваното решение следва, че достъпът до сградите на Парламента се предоставя или отказва след извършена от службите по сигурността на Парламента проверка. В рамките на тази проверка не само ще бъде проверено притежаването на COVID сертификат, но евентуално и обстоятелството, че съответното лице се ползва от изключение, предоставено от генералния секретар съгласно член 5, параграф 2 от обжалваното решение. Следователно по отношение на жалбоподателите последиците от обжалваното решение се проявявали едва след проверката, извършена от службите по сигурността на Парламента.

48 Следва обаче да се констатира, че противно на твърденията на Парламента, правните последици на обжалваното решение по отношение на жалбоподателите са се проявили от момента на влизане в сила на това решение, без да са необходими никакви допълнителни мерки за изпълнение, тъй като от тази дата последните е трябвало да разполагат с валиден COVID сертификат, за да могат да получат достъп до сградите на Парламента.

49 Освен това следва да се отбележи, че служителите на Парламента, които отговарят за контрола върху изпълнението на обжалваното решение, не приемат какъвто и да било подлежащ на съдебен контрол акт, а само проверяват чрез приложенията CovidScanBE или CovidCheck.lu дали лице, което желае да получи достъп до сградите на Парламента, разполага с валиден COVID сертификат.

50 При все това в съдебното заседание Парламентът изтъква, че лицата, на които е отказан достъп до сградите му, тъй като не са разполагали с валиден COVID сертификат, са можели при поискване да получат документ, потвърждаващ отказа на достъп до сградите на Парламента, което представлявало мярка за изпълнение на обжалваното решение.

51 Следва да се отбележи обаче, че не би било естествено жалбоподателите да бъдат задължени да поискат достъп до сградите на Парламента, въпреки че не разполагат с валиден COVID сертификат, за да получат такъв документ, удостоверяващ, че не отговарят на условията на обжалваното решение, и да могат впоследствие да оспорят този акт пред Общия съд и в приложение на член 277 ДФЕС да изтъкнат в подкрепа на жалбата си незаконосъобразността на обжалваното решение (вж. в този смисъл решения от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 66, от 14 януари 2016 г., Doux/Комисия, T-434/13, непубликувано, EU:T:2016:7, т. 59—64, и от 13 септември 2018 г., Gazprom Neft/Съвет, T-735/14 и T-799/14, EU:T:2018:548, т. 102).

52 Също така трябва да се отхвърли доводът на Парламента, че жалбоподателите биха могли да отправят искане за допускане на изключение до генералния секретар на Парламента в съответствие с член 5, параграф 2 от обжалваното решение и след това да оспорят евентуален отказ за предоставяне на такова изключение. Всъщност, както потвърждава Парламентът в съдебното заседание, подобни изключения се предоставят само на много конкретни легитимни основания, като ваксинация в трета страна, и никога не се предоставят по преценка на органа на лица, които не разполагат с валиден COVID сертификат без каквато и да било основателна причина.

53 Следователно, освен че не би било естествено да се изисква от жалбоподателите да подадат такива искания за изключение, следва да се отбележи, че в случая те никога не са подавали такива, така че такива евентуални мерки за изпълнение при всички положения са без значение в настоящия случай с оглед на цитираната в точка 45 по-горе съдебна практика.

54 Накрая, Парламентът не може основателно да се позовава на решение от 20 ноември 2017 г., Петров и др./Парламент (T-452/15, EU:T:2017:822), за да изтъкне, че евентуален отказ за достъп до сградите на Парламента в случая представлява акт, който може да бъде обжалван от засегнатото лице пред съда на Съюза. Всъщност по това дело жалбоподателите, граждани на трета държава, оспорват решението, с което им се отказва предоставянето на необходимата акредитация, за да могат да получат достъп до сградите на Парламента. Така, за разлика от жалбоподателите по настоящото дело, при липсата на това решение тези жалбоподатели нямат право на постоянен достъп до сградите на Парламента. Освен това разглежданият по това дело акт е изрично решение, с което се отказва достъп, с индивидуално приложение, а не просто мярка за контрол от страна на служителите по сигурността на Парламента, които отговарят за прилагането на предходно решение с общо приложение, съдържащо условия за достъпа до сградите на Парламента, както е в случая.

55 Ето защо с оглед на всички изложени по-горе съображения не може да се приеме, че обжалваното решение включва мерки за изпълнение по отношение на жалбоподателите по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС.

56 Следователно, доколкото обжалваното решение представлява подзаконов акт, който засяга пряко жалбоподателите и не включва спрямо тях мерки за изпълнение, следва да се констатира, че те имат процесуална легитимация на основание третата хипотеза на член 263, четвърта алинея ДФЕС.

Б. По допустимостта на исканията за изменение на жалбите

57 В съдебното заседание Парламентът посочва, че обжалваното решение е било продължено първоначално до 13 март 2022 г. с решение на Бюрото от 26 януари 2022 г., а след това до 10 април 2022 г. с решение на Бюрото от 7 март 2022 г. Парламентът уточнява също, че тези нови решения се основават на актуализирана оценка на здравната обстановка и на наличните научни данни.

58 Запитани относно въздействието на тези нови решения върху настоящата жалба, жалбоподателите изтъкват в съдебното заседание, че желаят да изменят исканията в жалбите си, за да бъдат взети предвид тези нови обстоятелства.

59 Следва обаче да се отбележи, че съгласно член 86, параграфи 1 и 2 от Процедурния правилник на Общия съд изменението на жалбата трябва да се извърши с отделна писмена молба преди приключване на устната фаза на производството или преди постановяване на решението на Общия съд без провеждане на устна фаза на производството.

60 Това изискване има за цел по-специално да гарантира състезателния характер на производството и правата на защитата, като позволява на ответника да отговори на изменените основания и доводи на жалбоподателя, доколкото те се основават на нови факти и обстоятелства (вж. в този смисъл решения от 24 януари 2019 г., Haswani/Съвет, C-313/17 P, EU:C:2019:57, т. 36—40, от 9 ноември 2017 г., HX/Съвет, C-423/16 P, EU:C:2017:848, т. 23, и от 30 ноември 2016 г., Rotenberg/Съвет, T-720/14, EU:T:2016:689, т. 139).

61 Освен това следва да се отбележи, че жалбоподателите и техните представители по необходимост са се запознали с новите решения, приети от Бюрото преди съдебното заседание, така че ако са искали да оспорят и законосъобразността на тези решения, е трябвало да положат дължимата грижа, като подадат или нови жалби на основание член 263 ДФЕС, или изменения на жалбите в съответствие с изискванията на член 86 от Процедурния правилник.

62 Следователно, доколкото жалбоподателите не са направили искания за изменение на жалбите с отделна писмена молба преди приключване на устната фаза на производството, посочените искания, направени устно в съдебното заседание, трябва да бъдат отхвърлени като недопустими.

В. По същество

63 С жалбите си жалбоподателите изтъкват четири отделни основания: първо, липса на валидно правно основание на обжалваното решение, за да породи последици по отношение на членовете на Парламента, второ, противоречие на обжалваното решение с принципите на свобода и независимост на членовете на Парламента и с предоставения им от Договора имунитет, трето, нарушаване на общите принципи, свързани с обработването на личните данни, и четвърто, необосновано накърняване на правото на зачитане на личния живот и на защита на личните данни, на правото на телесна неприкосновеност, правото на свобода и на безопасност, както и правото на равно третиране и правото на недопускане на дискриминация.

1. По първото основание: липса на валидно правно основание на обжалваното решение, за да породи последици по отношение на членовете на Парламента

64 Жалбоподателите изтъкват, че член 25 от Правилника за дейността на Парламента не представлява валидно правно основание за приемане на обжалваното решение, за да може то да породи последици спрямо тях. Всъщност те подчертават, че параграф 2 от тази разпоредба, който според тях е единственият, който може да е относим, предоставя на Бюрото само общи правомощия във вътрешната организация на Парламента, които не могат да обосноват приемането на толкова стриктни мерки като предвидените в обжалваното решение.

65 Жалбоподателите изтъкват също, че член 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) изисква „закон“, за да се определят основните аспекти на обработването на лични данни. Според тях обаче било безспорно, че решение на Бюрото не представлява закон по смисъла на тази разпоредба. Всяко тълкуване в обратен смисъл би довело до предоставяне на равнището на институциите на Съюза на по-слаба защита от предоставената на равнището на държавите членки, които поставяли като изискване при обработването на лични данни приемането на законодателна норма след парламентарни разисквания.

66 Във всеки случай, жалбоподателите считат, че член 25, параграф 2 от Правилника за дейността на Парламента не може да обоснове приемането на мерки, които противоречат на Решение 2005/684/ЕО, Евратом на Европейския парламент от 28 септември 2005 година за приемане на Устав на членовете на Европейския парламент (ОВ L 262, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 6, стр. 28, наричан по-нататък „уставът“) или на Протокол № 7 за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз (ОВ C 83, 2010 г., стр. 266, наричан по-нататък „Протокол № 7“).

67 Парламентът оспорва доводите на жалбоподателите.

68 На първо място, следва да се припомни, че съгласно член 232 ДФЕС Парламентът приема свой процедурен правилник с мнозинство от своите членове.

69 В случая е безспорно, че обжалваното решение е прието по-специално на основание член 25, параграф 2 от Правилника за дейността на Парламента. Тази разпоредба дава правомощие на Бюрото да взема финансови, организационни и административни решения по въпроси, свързани с вътрешната организация на Парламента, неговия секретариат и органи.

70 Следва обаче да се отбележи, както прави това Парламентът, че обжалваното решение, което има за цел да ограничи достъпа до сградите на Парламента само до лицата, разполагащи с валиден COVID сертификат, действително спада към въпросите, свързани с вътрешната организация на Парламента по смисъла на член 25, параграф 2 от неговия правилник за дейността.

71 Всъщност от правомощието на Парламента да определя вътрешната си организация следва, че той е оправомощен да приема подходящи мерки за осигуряване на доброто си функциониране и протичането на своите процедури (решения от 10 февруари 1983 г., Люксембург/Парламент, 230/81, EU:C:1983:32, т. 38, от 10 юли 1986 г., Wybot, 149/85, EU:C:1986:310, т. 16, и от 2 октомври 2001 г., Martinez и др./Парламент, T-222/99, T-327/99 и T-329/99, EU:T:2001:242, т. 144).

72 Както обаче изтъква Парламентът, обжалваното решение представлява такава мярка, тъй като съгласно съображение 2 от него то има за цел да позволи завръщане към присъствен режим на работа, за да осигури непрекъснатост на дейността си в рамките на нормалните процедури, произтичащи от Договорите, да гарантира пълното прилагане на всички обичайни процедури, предвидени в неговия правилник за дейността, и да възстанови пълната си и неограничена роля на демократично избрана институция на Съюза, която представлява пряко гражданите на равнището на Съюза.

73 Правомощието на Парламента да определя вътрешната си организация, посочено в точка 71 по-горе, е признато и със споразуменията за седалище, одобрени между институциите на Съюза и държавите членки, в които се намират техните сгради. Така споразумението в областта на сигурността, подписано на 31 декември 2004 г. между, от една страна, Парламента, Съвета на Европейския съюз, Комисията, Европейския икономически и социален комитет, Комитета на регионите и Европейската инвестиционна банка, и от друга страна, белгийското правителство, предвижда, че институциите отговарят за сигурността и поддържането на реда във всичките му аспекти в сградите, които заемат, както и за разрешенията и контрола на достъпа до тези сгради. Освен това споразумението между Парламента и Великото херцогство Люксембург от 2 декември 1983 г. предвижда, че Парламентът отговаря за сигурността в обектите и сградите си и за тази цел приема вътрешни правила. Накрая, що се отнася до сградите на Парламента в Страсбург (Франция), административната договореност между Парламента и френските власти относно сигурността на сградите на Парламента в Страсбург от 25 юни 1998 г. също признава изключителната отговорност на Парламента по отношение на разрешенията и контрола на достъпа до сградите му.

74 Освен това следва да се отбележи, че обжалваното решение е равнозначно на ограничаване на правото на постоянен достъп на членовете на Парламента до сградите на Парламента, установено в член 1, параграф 1 от решението на Бюрото от 3 май 2004 г. за установяване на правила относно пропускателния режим. Като се има предвид, че последното решение е прието от Бюрото по-специално на основание член 22 от Правилника за дейността на Парламента в предходната му редакция, съответстващ на член 25 от действащия понастоящем правилник за дейността, е логично същият орган да е приел обжалваното решение на същото правно основание в съответствие с принципа на паралелизма на формите (вж. решение от 18 октомври 2018 г., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava и др./Комисия, T-364/16, EU:T:2018:696, т. 69 и цитираната съдебна практика).

75 На второ място, без да е необходимо произнасяне по относимостта му, следва да се разгледа доводът на жалбоподателите, че обжалваното решение не е „закон“ по смисъла на член 8 от Хартата, позволяващ да се определят основните аспекти на обработването на личните данни на жалбоподателите.

76 Следва да се припомни, че съгласно член 8 от Хартата „[в]секи има право на защита на неговите лични данни“ и че „[т]ези данни трябва да бъдат обработвани добросъвестно, за точно определени цели и въз основа на съгласието на заинтересованото лице или по силата на друго предвидено от закона легитимно основание“.

77 Член 52, параграф 1 от Хартата предвижда също така, че „[в]сяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от настоящата Харта, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи“.

78 Освен това член 52, параграф 3 от Хартата предвижда, че „[д]околкото настоящата Харта съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената Конвенция. Тази разпоредба не пречи правото на Съюза да предоставя по-широка защита“.

79 Член 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), обаче предвижда, че „[в]секи има право на неприкосновеност на личния си живот“ и че „[н]амесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Ето защо при тълкуването на член 8 от Хартата следва да се държи сметка за член 8 от ЕКПЧ като минимален праг на закрила, доколкото тези две разпоредби съдържат равностойни права (вж. в този смисъл решение от 8 април 2014 г., Digital Rights Ireland и др., C-293/12 и C-594/12, EU:C:2014:238, т. 54).

80 Според практиката на Съда и практиката на Европейския съд по правата на човека (наричан по нататък „ЕСПЧ“) изискването, съгласно което всяка намеса в упражняването на основните права трябва да бъде „предвидена в закона“ по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата и член 8, параграф 2 от ЕКПЧ, означава не само че мярката за намеса трябва да е извършена на предвидено във вътрешното право законово основание, но и това законово основание да отговаря на изисквания за достъпност и предвидимост, за да се избегне всякакъв риск от произвол (вж. в този смисъл решение от 15 март 2017 г., Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, т. 38, ЕСПЧ, 26 април 1979 г., Sunday Times с/у Обединеното кралство, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, § 49, и 4 декември 2015 г., Roman Zakharov с/у Русия, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, § 228).

81 Освен това от практиката на ЕСПЧ следва, че терминът „закон“ в израза „предвидено в закона“, съдържащ се по-специално в член 8, параграф 2 от ЕКПЧ, трябва да се разбира в своето материално, а не формално значение. Следователно то включва както писаното, така и неписаното право и не се ограничава до законодателните текстове, а обхваща и правните актове с по-нисък ранг. Накратко, „законът“ е текстът, който е в сила, както се тълкува от компетентните съдилища (вж. в този смисъл ЕСПЧ, 26 април 1979 г., Sunday Times с/у Обединеното кралство, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, § 47, и от 8 април 2021 г., Vavřička и др. с/у Чешка република, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, § 269).

82 Следователно обстоятелството, че обжалваното решение не представлява норма от законодателен ранг, приета след парламентарни разисквания, не е достатъчно, за да се приеме, че то не представлява „закон“ по смисъла на член 8 от Хартата, тълкуван във връзка с член 8 от ЕКПЧ.

83 Безспорно, от практиката на ЕСПЧ следва също, че за да отговаря на изискванията за качество на закона, вътрешното право трябва да предоставя известна защита срещу произволно засягане от публичната власт на гарантираните от ЕКПЧ права и че когато става въпрос за въпроси, свързани с основните права, законът би противоречал на върховенството на правото, един от основните принципи на демократичното общество, утвърдени от ЕКПЧ, ако предоставеното на изпълнителната власт право на преценка не е ограничено. Следователно той трябва да определи достатъчно ясно обхвата и условията за

упражняване на това правомощие (вж. ЕСПЧ, 15 март 2022 г., Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) с/у Швейцария, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, § 78 и цитираната съдебна практика).

84 В случая обаче, доколкото самото обжалвано решение представлява „закон“ по смисъла на член 8 от Хартата, тълкуван във връзка с член 8 от ЕКПЧ, не може да се приеме, че Парламентът се нуждае от изрично разрешение от страна на законодателя на Съюза, за да може да приеме такива мерки, които се основават на член 232 ДФЕС и член 25, параграф 2 от неговия правилник за дейността.

85 Освен това в случая, както изтъква Парламентът, обжалваното решение покрива критериите за достъпност и предвидимост, които се изискват, за да се избегне рискът от произвол.

86 В този контекст следва да се подчертае, че обжалваното решение предвижда ясни и точни правила, уреждащи обхвата и прилагането на разглежданата мярка, и по-специално предоставя на субектите на данните достатъчни гаранции, позволяващи ефикасна защита на техните лични данни срещу рискове от злоупотреби, както и срещу всякакъв незаконен достъп и използване на тези данни (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 8 април 2014 г., Digital Rights Ireland и др., C-293/12 и C-594/12, EU:C:2014:238, т. 54 и цитираната съдебна практика).

87 Така от съображения 22—25 и член 4 от обжалваното решение следва, че лицата, чиито лични данни се обработват от Парламента въз основа на това решение, са защитени по силата на Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент (ЕО) № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО (ОВ L 295, 2018 г., стр. 39).

88 Накрая следва да се отбележи, както прави Парламентът, че доводът на жалбоподателите, че член 25, параграф 2 от Правилника за дейността на Парламента не може да обоснове приемането на мерки, които противоречат на Устава на членовете на Европейския парламент или на Протокол № 7, не се отнася до въпроса за подходящото правно основание на обжалваното решение, а до въпроса за законосъобразността на това решение с оглед на посочените разпоредби — въпрос, който ще бъде разгледан по-нататък в рамките на второто основание.

89 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се констатира, че член 25, параграф 2 от Правилника за дейността на Парламента представлява валидно правно основание за приемането на обжалваното решение.

90 Ето защо първото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

2. По второто основание: нарушение на принципите на свобода и независимост на членовете на Европейския парламент, както и нарушение на предоставените им с Договора имунитети

91 Второто основание на жалбоподателите се състои от две части — от една страна, нарушение на член 2 от Устава на членовете на Европейския парламент, който закрепва принципите на свобода и независимост на членовете на Европейския парламент, и от друга страна, нарушение на имунитетите, предоставени на тези членове на ЕП, и по-специално с Протокол № 7.

а) По първата част: противоречие на обжалваното решение с принципите на свобода и независимост на членовете на Парламента

92 Жалбоподателите считат, че обжалваното решение е твърде ограничително и сериозно накърнява принципа на свободно и независимо упражняване на мандата на член на Парламента, закрепен в член 2 от устава, тъй като в резултат на това решение те биха могли да се окажат възпрепятствани да заседават и изпълняват функциите си по представителство, което би могло да засегне неблагоприятно равновесието на правомощията между институциите и свободното упражняване на демокрацията.

93 В това отношение жалбоподателите припомнят, че отказът на достъп до сградите на Парламента, предвиден в обжалваното решение, в случай че не бъде представен валиден COVID сертификат, се прилага независимо от причината за това непредставяне. Така депутатът би могъл да се окаже в невъзможност да представи валиден COVID сертификат, тъй като не разполага или не желае да разполага с такъв сертификат, а също и защото го е забравил или изгубил, или пък защото в момента на проверката смартфонът му не работи. Освен това те подчертават, че членовете на Парламента, които не притежават сертификат за ваксинация или сертификат за преболедуване, трябва да се тестват поне веднъж на всеки два дни поради ограничения срок на валидност на тези тестове. Освен това трябвало да се предвиди значителен период от време за изчакване между момента на теста и момента, в който ще бъде създаден код за бърза реакция (наричан по-нататък „QR код“). При това положение, ако желаят да влязат в Парламента в понеделник сутрин, жалбоподателите нямали друг избор, освен да направят тези тестове през почивните си дни, а на практика не можели да направят тест през „червените“ седмици за пленарни сесии и през „розовите“ за триалог, тъй като през тези седмици разискванията завършват късно вечерта и започват рано сутринта.

94 Парламентът оспорва тези доводи.

95 В самото начало следва да се припомни, че съгласно член 2, параграф 1 от устава „членовете на Европейския парламент са свободни и независими“. Също така член 2 от Правилника за дейността на Парламента гласи по-специално, че членовете на Европейския парламент упражняват мандата си свободно и независимо. Принципът на свободен и независим мандат на членовете на парламента е общ принцип на демократичните парламентарни системи, който представлява съществен елемент от представителната демокрация, на която се основава функционирането на Съюза в съответствие с член 10, параграф 1 ДФЕС. Този принцип включва правото на членовете на Европейския парламент на безпрепятствен достъп до сградите на Парламента, за да могат активно да участват в работата на комисиите и делегациите на Парламента в съответствие с член 5, параграф 4 от Правилника за дейността на Парламента.

96 Така обжалваното решение представлява намеса в упражняването на мандата на членовете на Европейския парламент, тъй като им налага допълнително условие, за да могат да получат достъп до сградите на Парламента, а именно задължението да представят валиден COVID сертификат.

97 Следва обаче да се подчертае, че принципът на свободния и независим мандат на членовете на Парламента не е абсолютен принцип и може да бъде предмет на някои ограничения, по-специално от Парламента, по силата на правомощието му да определя вътрешната си организация, предвидено в член 232 ДФЕС, когато е насочено към преследване на легитимна цел.

98 Всяка намеса в принципа на свободния мандат на членовете на ЕП или всяко ограничение на мандата обаче трябва да спазва принципа на пропорционалност като общ принцип на правото на Съюза. Този принцип изисква приетите от институциите на Съюза актове да са подходящи и необходими за постигането на преследваната цел, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения (вж. в този смисъл решение от 2 октомври 2001 г., Martinez и др./Парламент, T-222/99, T-327/99 и T-329/99, EU:T:2001:242, т. 215 и цитираната съдебна практика).

99 На първо място, както следва по-специално от съображения 1—11 от обжалваното решение, то преследва легитимна цел, насочена към съвместяване на два конкуриращи се интереса в контекста на пандемия, а именно продължаване на дейността на Парламента, от една страна, и здравето на хората, намиращи се в сградите на Парламента, от друга страна.

100 Всъщност, от една страна, Парламентът е длъжен да осигури непрекъснатост на дейностите си, произтичащи от Договорите. Така по време на пандемията от COVID-19 оперативният капацитет на Парламента, и по-специално неговата законодателна и бюджетна дейност, е трябвало да бъде запазен. За тази цел Парламентът приема извънредни мерки, основаващи се на дял XIIIa от Правилника за дейността му, състоящи се по-специално в прилагане на методи за участие от разстояние. Както обаче следва от член 237a от Правилника за дейността на Парламента, такива извънредни мерки по правило трябва да бъдат ограничени във времето. Следователно Парламентът е бил длъжен във възможно най-кратък срок да възобнови дейността си в обичайния си формат, тоест с физическото присъствие на членовете на ЕП, за да осигури нормалното функциониране на Парламента като институция на Съюза, чиито членове са демократично избрани.

101 От друга страна, съгласно изискването за полагане на грижа и задължението, произтичащо по-специално от член 1д, параграф 2 от устава, приложим и към срочно наетите служители на Съюза съгласно член 10 от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз (наричани по-нататък „УРДС“), Парламентът е длъжен да опази здравето и безопасността на длъжностните лица и другите служители на Съюза. Без да се стига до задължение за резултат, такова изискване към институциите на Съюза, в качеството си на работодатели да осигуряват безопасността на своя персонал, се налага с особена строгост и макар да съществува, свободата на администрацията в тази област е намалена (вж. в този смисъл решения от 27 март 1990 г., Grifoni/Комисия, C-308/87, EU:C:1990:134, т. 14, и от 12 май 2011 г., Missir Mamachi di Lusignano/Комисия, F-50/09, EU:F:2011:55, т. 126). Същото се отнася за задължението за опазване на здравето на персонала на служба към Съюза. При това положение и доколкото присъствието на членовете на ЕП в сградите на Парламента предполага те да бъдат в контакт с персонала на тази институция, спазването на

задължението за опазване на здравето на този персонал означава Парламентът да гарантира, че такова завръщане към нормална дейност е възможно без общо вредно въздействие върху здравето на хората, намиращи се в неговите обекти, включително на персонала на тази институция.

102 В това отношение, както следва от съображение 13 от обжалваното решение, медицинската служба на Парламента счита, че:

„[З]асиленото присъствие на хора в сградите на Парламента, увеличаването на пътуванията поради възобновяването на командировките, засилената честота на тесните контакти по време на присъствените заседания и увеличаването на въздействието на COVID-19 върху обществото вод[ят] до по-голям риск от проникване на вируса в Европейския парламент и до повишен риск от вътрешно предаване на COVID-19 и от карантини. Освен това като международна организация и институция, достъпна за обществеността, Европейският парламент трябва да вземе предвид честите международни пътувания като допълнителен рисков фактор, който би могъл да го превърне в огнище на разпространение на вируса. Следователно би трябвало да се вземе предвид здравната обстановка на равнището на Съюза, а не само положението на равнището на държавите членки, в които е седалището или местата на работа на Парламента“.

103 Освен това, както е видно от съображение 14 от обжалваното решение, данните, предоставени от медицинската служба на Парламента, показват, че през първите две седмици и половина на септември 2021 г. са били налице повече случаи на тесни контакти с лица, получили положителен резултат на PCR тест за COVID-19, отколкото през който и да е предходен месец, от ноември 2020 г. нататък, и че тази тенденция се е запазила през целия месец септември 2021 г. и през първата седмица на октомври 2021 г.

104 Ето защо с оглед на изложеното по-горе следва да се приеме, че обжалваното решение преследва легитимна цел и че не представлява явно неподходящ инструмент за постигането на тази цел, с оглед на информацията, с която Парламентът разполага към момента на приемането на това решение.

105 На второ място, следва да се провери дали обжалваното решение не представлява непропорционална или неразумна намеса в свободния мандат на членовете на Парламента и дали не накърнява самата същност на това право (вж. в този смисъл решение от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 148 и цитираната съдебна практика).

106 В това отношение, както припомня Парламентът, в целия Съюз съществува всеобщ, бърз и лесен достъп до ваксиниране и до тестовете за диагностика на COVID-19, което е в основата на издаването на COVID сертификатите. Следователно представянето на COVID сертификат от влизащи в сградите на Парламента членове на ЕП не може да се разглежда като непропорционална и неразумна намеса в упражняването на свободния мандат, като се има предвид легитимната цел на обжалваното решение да се защитят животът и здравето на хората, намиращи се в помещенията на Парламента, като същевременно се гарантира възстановяването на нормалната му дейност.

107 Следва също така да се припомни, че Парламентът е въвел мерки, за да осигури на своите членове необходимото съдействие, за да могат да се съобразят с новите изисквания за достъп, в случай че не притежават COVID сертификат, като възможност за безвъзмездно тестване на място на неговите три места на работа.

108 Освен това обжалваното решение е ограничено до строго необходимото, за да осигури възстановяване на нормалната дейност на Парламента. Всъщност според становището на медицинското лице на Парламента от 10 октомври 2021 г. връщането към нормална дейност на Парламента неизбежно е щяло да доведе до повече случаи на COVID-19 и карантинирани лица. Според същото становище обаче подобни рискове са могли да бъдат намалени с мерки като предвидената в обжалваното решение. Що се отнася до защитата на личните данни, при проверката на COVID сертификатите при влизането в помещенията на Парламента се показва минимален набор от лични данни, както е видно от представените от Парламента доказателства (вж. точка 177 по-долу).

109 Освен това следва да се отбележи, че обжалваното решение не е с постоянен характер. Всъщност член 6 от обжалваното решение предвижда, че то престава да се прилага на 31 януари 2022 г., освен при продължаване, изменение или отмяна, и че се преразглежда редовно с оглед на развитието на здравната обстановка.

110 Освен това, както изтъква Парламентът, обжалваното решение позволява да се сложи край на извънредните мерки, и позволява на членовете на Парламента отново да упражнят правата си чрез възстановяване на присъствените дейности с много по-малко ограничения на упражняването на свободния им и независим мандат, отколкото при процедура за дистанционно участие.

111 Накрая следва да се отбележи, както прави това Парламентът, че жалбоподателите не са посочили никаква алтернативна мярка, която би била по-малко ограничителна, като същевременно би постигнала преследваната цел по сходен начин. В това отношение жалбоподателите не са доказали, че възобновяването на дейността на Парламента чрез физическо присъствие, без никакво задължение да се представя COVID сертификат за осъществяването на достъп до сградите на Парламента, би допринесло по същия начин за постигането на целта за осигуряване на здравето на персонала.

112 Жалбоподателите обаче изтъкват няколко отрицателни последици за своето положение от обжалваното решение (вж. точка 93 по-горе).

113 Първо, доколкото жалбоподателите се позовават на вреда поради отказ да представят валиден COVID сертификат, или поради това, че са забравили този сертификат, следва да се отбележи, че твърдяната от тях вреда не произтича от последиците, породени от самото обжалвано решение, а от избора им да не представят такъв сертификат, без да твърдят, че не са в състояние да сторят това (определение от 8 декември 2021 г., D'Amato и др./Парламент, T-722/21 R, непубликувано, EU:T:2021:874, т. 23).

114 Второ, следва да се отбележи, че член 5, параграф 2 от обжалваното решение дава възможност на генералния секретар на Парламента да допусне изключения, свързани с изискването за представяне на такъв сертификат за влизане в сградите на Парламента, за да се отчетат някои специфични ситуации.

115 Трето, тъй като жалбоподателите твърдят, че за тях би могло да се окаже невъзможно да представят валиден COVID сертификат поради технически проблеми, свързани например с използването на смартфон, следва да се припомни, че COVID сертификатът се приема в хартиен и цифров формат, така че тези технически проблеми би трябвало по принцип да могат да бъдат избегнати.

116 Четвърто, жалбоподателите изтъкват, че са длъжни да бъдат тествани много редовно и дори през почивните им дни, и че било невъзможно да се подложат на тестване през работни дни, които са много наситени с работа.

117 Без да е необходимо произнасяне по допустимостта на този довод, що се отнася до положението на жалбоподателите, които не били нито ваксинирани, нито преболедували, следва да се констатира, че Парламентът предоставя на своите членове в трите си места на работа необходимата подкрепа, за да могат да се съобразят с новите изисквания за достъп, в случай че не притежават валиден COVID сертификат. Така Парламентът е създал възможността да се тестват безвъзмездно на място на неговите три места на работа. Освен това тази възможност е съобщена на целия персонал на Парламента на 28 октомври 2021 г., т.е. преди влизането в сила на обжалваното решение. В допълнение, с оглед получаването на достъп до сградите на Парламента е възможно да се представи и отрицателният резултат от PCR тест, направен в Белгия, Люксембург или Франция. Накрая, докато първоначално валидността на резултатите от PCR тестовете е два календарни дни след деня на теста, с решение на генералния секретар на Парламента от 19 ноември 2021 г. срокът на валидност на PCR теста е удължен на 72 часа след извършването на посочения тест за периода от 22 ноември 2021 г. до 27 януари 2022 г.

118 Пето, що се отнася до довода на жалбоподателите, че обжалваното решение водело и до пряко засягане на техните представителни правомощия в качеството им на избрани членове на Парламента и на способността им да работят полезно и ефикасно, тъй като се прилага и по отношение на техните асистенти и персонала на Парламента, следва да се отбележи, както прави това Парламентът, че жалбоподателите не изтъкват нито един конкретен довод, годен да докаже, че тези лица не са в състояние да се съобразят своевременно с условията за достъп, наложени с обжалваното решение.

119 Накрая, шесто, жалбоподателите отбелязват, че във Франция всички изменения, които имат за цел да обвържат достъпа на депутатите и на сенаторите до сградите на Националното събрание и на Сената с представянето на COVID сертификат, са отхвърлени по-специално поради решение на Conseil constitutionnel (Конституционен съвет, Франция) от 11 май 2020 г., в което се припомня, че няколко разпоредби от френската конституция изискват зачитането на свободата на членовете на Парламента при упражняването на техния мандат и че на депутат никога не може да се откаже достъп до парламентарната зала.

120 В това отношение е достатъчно да се припомни, че Парламентът, чиито сгради се намират не само във Франция, но и в Белгия и Люксембург, има самостоятелно правно основание да приема вътрешни организационни мерки като въведените с обжалваното решение съгласно член 232 ДФЕС и член 25, параграф 2 от неговия правилник за дейността, така че не може да бъде обвързан от преценките, извършени на равнището на конкретна държава членка.

121 С оглед на изложеното по-горе следва да се заключи, че нито един от изтъкнатите от жалбоподателите доводи не позволява да се установи, че обжалваното решение би засегнало непропорционално или неразумно свободното и независимо упражняване на депутатския мандат, нито че самата същност на това упражняване би била поставена под въпрос.

122 Следователно първата част от второто основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

б) По втората част: по същество нарушение на имунитетите, предоставени на депутатите с Протокол № 7

123 Жалбоподателите считат, че обжалваното решение нарушава също член 7, първа алинея от Протокол № 7, който водел до забрана за държавите членки да създават административни ограничения на свободата на движение на членовете на Европейския парламент. С оглед на член 4, параграф 3, последна алинея ДЕС тази разпоредба трябвало да се тълкува в смисъл, че забранява всякакви мерки, които биха могли да застрашат постигането на целите на Съюза, включително мерки, които биха могли да възпрепятстват функционирането на институциите на Съюза.

124 Освен това според жалбоподателите, макар формално да е адресиран до държавите членки, нямало никакво съмнение, че член 7, първа алинея от Протокол № 7 се прилага и по отношение на институциите на Съюза, когато самите те приемат ограничителни мерки като обжалваното решение. Всъщност тази разпоредба трябвало да се тълкува във връзка с разпоредбите на Хартата, и по-специално с членовете, отнасящи се до защитата на личния живот и на правото на телесна неприкосновеност. Освен това от член 18 от Протокол № 7 и от член 5 от Правилника за дейността на Парламента следвало, че той трябва да действа в сътрудничество с държавите членки, за да осигури прилагането на Протокол № 7. По-специално, Парламентът трябвало да осигури независимостта на депутатите при изпълнение на задълженията им и да запази правото им да участват активно в работата на комисиите и делегациите на Парламента.

125 Парламентът оспорва тези доводи.

126 Член 7 от Протокол № 7 гласи, че „[н]икакво административно или друго ограничение не може да бъде налагано върху свободното движение на членовете на Европейския парламент, които пътуват до или от мястото на заседанията на Европейския парламент“.

127 Следва да се провери дали, както изтъкват жалбоподателите, тази разпоредба възпрепятства Парламента да приеме мерки, целящи ограничаване или поставяне на условия за достъпа до сградите му като предвидената в обжалваното решение.

128 В това отношение най-напред следва да се отбележи, че както признават жалбоподателите, Протокол № 7 е насочен преди всичко до държавите членки, а не до институциите на Съюза.

129 По-нататък, както изтъкват жалбоподателите, член 18 от Протокол № 7 предвижда, че „[и]нституциите на Съюза, за целите на прилагането на настоящия протокол, си сътрудничат с […] държави[те] членки“. Член 5 от Правилника за дейността на Парламента предвижда по-специално, че членовете на ЕП се ползват с привилегии и имунитети, предвидени в Протокол № 7, и че „[з]а целите на изпълнението на своите парламентарни задължения, всички членове на ЕП имат право да участват активно в работата на комисиите и делегациите на Парламента в съответствие с разпоредбите на настоящия Правилник за дейността“.

130 От тези разпоредби обаче, дори тълкувани във връзка с разпоредбите на Хартата, отнасящи се по-специално до правото на зачитане на личния живот и на физическата неприкосновеност, изобщо не следва, че Парламентът не е компетентен да приема вътрешни организационни мерки като предвидените в обжалваното решение на основание член 25, параграф 2 от своя правилник за дейността. Напротив, член 5 от Правилника за

дейността изрично предвижда, че правото на членовете на ЕП активно да участват в работата на комисиите и делегациите на Парламента, трябва да се упражнява „в съответствие с разпоредбите на настоящия Правилник за дейността“.

131 Освен това, както следва от член 176, параграф 1, последна алинея от Правилника за дейността на Парламента, „[п]редседателят може да наложи санкция на член на ЕП в случаите, в които е предвидена разпоредба от настоящия Правилник за дейността или от решение, прието от [б]юрото по реда на член 25, за прилагането на настоящия член“. Такава разпоредба сама по себе си би била незаконосъобразна, ако се възприеме предложеното от жалбоподателите тълкуване на Протокол № 7. Следва обаче да се подчертае, че жалбоподателите не са повдигнали възражение за незаконосъобразност на Правилника за дейността на Парламента на основание член 277 ДФЕС.

132 Накрая следва да се припомни, че съгласно съдебната практика признатите с Протокол № 7 привилегии и имунитети на Съюза имат само функционален характер, тъй като целят да се избегне създаването на пречки за функционирането и независимостта на Съюза. Следователно тези привилегии и имунитети се предоставят единствено в интерес на Съюза. Това по необходимост се отнася и за имунитета на членовете на Парламента: той има за цел да се избегне всякакво възпрепятстване на правилното функциониране на институцията, на която са членове, следователно на упражняването на правомощията на тази институция (вж. определение от 30 септември 2011 г., Gollnisch/Парламент, T-346/11 R, непубликувано, EU:T:2011:553, т. 23 и цитираната съдебна практика). В същия смисъл член 5, параграф 2, второ изречение от Правилника за дейността на Парламента предвижда, че „[п]арламентарният имунитет не е лична привилегия на отделния член на ЕП, а представлява гаранция за независимостта на Парламента като цяло и на неговите членове“.

133 Ето защо с оглед на изложените по-горе съображения следва да се приеме, че обжалваното решение не представлява нарушение нито на Протокол № 7, нито в частност на член 7 от него.

134 Следователно втората част от второто основание трябва също да се отхвърли като неоснователна, както и второто основание в своята цялост.

3. По третото основание: нарушение на общите принципи, свързани с обработването на личните данни

135 Третото основание, изтъкнато от жалбоподателите, се състои от две части: първо, нарушение на принципите на ограничение на целите на обработването и на законност, и второ, нарушение на принципите на добросъвестност, на прозрачност и на свеждане до минимум.

а) По първата част: нарушение на принципите на ограничение на целите на обработването и на законност

136 Жалбоподателите припомнят, че по силата на принципа на ограничение на целите личните данни трябва да се събират за конкретни, изрично указани и законни цели и не могат да бъдат допълнително обработвани по различен начин. В този смисъл само в изключителни случаи, изчерпателно изброени в член 6 от Регламент 2018/1725, администраторът можел да разшири първоначалните цели на обработването.

137 При това положение, за да могат съдържащите се в техните COVID сертификати лични данни да бъдат използвани за получаването на достъп до сградите на Парламента, било законосъобразно да се изисква те да са били събрани за тази цел.

138 От една страна обаче, жалбоподателите подчертават, от една страна, че Регламент 2021/953 предвижда единствено обработването на данни, за да се улесни упражняването на правото на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки по време на пандемията от COVID-19. От друга страна, от съображение 48 от Регламент 2021/953 ясно следвало, че ако държавите членки желаят да използват личните данни, обработвани в рамките на прилагането на COVID сертификата, за различни от предвидените в Регламент 2021/953 цели, те трябва да предвидят в националното право специално основание за това. Този принцип бил припомнен наскоро и в съвместно становище № 04/2021 на Европейския комитет по защита на данните (ЕКЗД) и Европейския надзорен орган по защита на данните (ЕНОЗД) относно предложението за регламент на Европейския парламент и на Съвета относно рамка за издаването, проверката и приемането на оперативно съвместими удостоверения за ваксинация, направен тест и преболедуване с цел улесняване на свободното движение по време на пандемията от COVID-19 (Цифрово зелено удостоверение) (наричано по-нататък „становище № 04/2021“), както и от ЕНОЗД в насоките му „относно връщането на работа и изследването от страна на европейските институции на имунитета или на състоянието на инфекция с COVID“.

139 Освен това в Белгия, където членовете на ЕП най-често трябва да бъдат тествани, белгийската правна уредба не споменавала достъпа до работното място или до парламентите на страната сред целите на обработването на лични данни, свързани с COVID сертификата. Такова използване дори било изрично изключено, тъй като водело до прикрито задължение за ваксиниране. Също така във Франция използването на COVID сертификат изрично било отхвърлено по отношение на достъпа до парламентарните асамблеи.

140 Накрая, жалбоподателите подчертават, че никое от предвидените в член 6 от Регламент № 2018/1725 изключения не се прилага в конкретния случай и че при това положение Парламентът не може да се основава на нито едно от тези изключения, за да обоснове „обработване за друга съвместима цел“.

141 Ето защо според жалбоподателите при липсата на национално правно основание, което изрично да разрешава обработването на медицински данни, свързани с ваксинацията, с тестовете или с преболедуването, за да се постави условие за достъпа до работното място и до парламентарните асамблеи, извършеното от Парламента обработване на лични данни нарушава принципа на ограничение на целите на обработването и поради това е неправомерно.

142 Парламентът оспорва тези доводи.

143 Най-напред следва да се припомни, че съгласно член 4, параграф 1 от обжалваното решение „[л]ичните данни, извлечени при прочитането на кода от сертификата или от еквивалентния сертификат, се обработват в съответствие с Регламент (ЕС) 2018/1725“. Съгласно член 4, параграф 1, буква б) от Регламент 2018/1725, който предвижда принципа на ограничение на целите, личните данни трябва да „се събират за конкретни, изрично указани и законни цели и не се обработват по-нататък по начин, който е несъвместим с тези цели“.

144 Целите на обработването на личните данни, съдържащи се в COVID сертификатите, са определени в член 10, параграф 2 от Регламент 2021/953, който предвижда следното:

„За целите на настоящия регламент личните данни, съдържащи се в сертификатите, издадени съгласно настоящия регламент, се обработват единствено с цел достъп до и проверка на информацията, съдържаща се в сертификата, за да се улесни упражняването на правото на свободно движение в Съюза по време на пандемията от COVID-19. След изтичането на срока на прилагане на настоящия регламент не се извършва по-нататъшно обработване“.

145 В това отношение следва да се отбележи, както прави Парламентът, че член 10, параграф 2 от Регламент 2021/953 трябва да се разбира в смисъл, че именно „за целите на настоящия регламент“, или с други думи, когато прилагат този регламент, държавите членки могат да обработват личните данни, съдържащи се в COVID сертификатите, единствено за да улеснят упражняването на правото на свободно движение.

146 За сметка на това, както изрично следва от съображение 48 от Регламент 2021/953, „[д]ържавите членки могат да обработват лични данни за други цели, ако правното основание за обработването на тези данни за други цели е предвидено в националното право, което трябва да е в съответствие с правото на Съюза за защита на данните и с принципите на ефективност, необходимост и пропорционалност и следва да включва разпоредби, в които ясно се посочват обхватът и степента на обработването на данните, конкретната цел, категориите субекти, които могат да проверяват сертификата, както и съответните гаранции за предотвратяване на дискриминация и злоупотреби, като се вземат предвид рисковете за правата и свободите на субектите на данни“.

147 Противно на твърденията на жалбоподателите, от това съображение може да се направи изводът, че институциите на Съюза, както в случая Парламентът, са оправомощени да обработват личните данни, съдържащи се в COVID сертификатите, за цели, различни от предвидените в Регламент 2021/953, само ако предвидено в националното право правно основание изрично им позволява това.

148 Всъщност, както изтъква Парламентът, фактът, че съображение 48, четвърто изречение се отнася единствено до държавите членки и до националното право, а не до институциите на Съюза, може да се обясни с факта, че този регламент е насочен към държавите членки, а не към посочените институции.

149 По-нататък следва да се отбележи, че съгласно член 5, параграф 2 от Регламент 2018/1725 основанието на дейностите по обработване на лични данни, необходими за управлението и функционирането на институциите, трябва да бъде включено в правото на Съюза.

150 Така с приемането на обжалваното решение Парламентът е създал правно основание в правото на Съюза въз основа на правомощието си да определя вътрешната си организация, произтичащо от член 232 ДФЕС, което му позволява да обработва личните данни, съдържащи се в COVID сертификатите, за целите на достъпа до сградите му на неговите три места на работа, при спазване на Регламент 2018/1725.

151 Следователно доводите на жалбоподателите, основани на белгийската или френската правна уредба, трябва да се отхвърлят като неотносими, доколкото по никакъв начин не се изисква правно основание на националното право, което да позволи на Парламента да обработва личните данни, съдържащи се в COVID сертификатите, за цели, различни от предвидените в Регламент 2021/953.

152 Противно на твърденията на жалбоподателите, това заключение не се обезсилва нито от Съвместно становище № 04/2021, нито от Насоките на ЕНОЗД относно връщането на работа и изследването от европейските институции на състоянието на имунитет или на инфекция с COVID.

153 От една страна, в точка 23 от Съвместно становище № 04/2021 ЕКЗД и ЕНОЗД уточняват, че „всяко възможно последващо използване на рамката и на цифровото зелено удостоверение въз основа на националното право на държавите членки, насочено към постигането на цел, различна от тази да се улесни правото на свободно движение между държавите членки на Съюза, не попада в обхвата на предложението [за регламент на Европейския парламент и на Съвета относно рамка за издаването, проверката и приемането на оперативно съвместими удостоверения за ваксинация, направен тест и преболедуване с цел улесняване на свободното движение по време на пандемията от COVID-19 (Цифрово зелено удостоверение)] и вследствие на това — на настоящото съвместно становище“.

154 От друга страна, що се отнася до Насоките на ЕНОЗД относно връщането на работа и изследването от европейските институции на състоянието на имунитет или на инфекция с COVID, точка 6.1 потвърждава, че понятието „национално право“ по смисъла на съображение 48 от Регламент 2021/953 трябва да се тълкува, що се отнася до институциите на Съюза, като позоваващо се на член 1д, параграф 2 от устава, заедно с изпълнителен акт на институция за определяне на подходящи мерки за защита на основните права и интересите на субектите на данните.

155 Накрая, доколкото жалбоподателите се позовават на нарушение на член 6 от Регламент 2018/1725, следва да се отбележи, че тази разпоредба предвижда дерогация от принципа на ограничаване на целите. Всъщност съгласно този член, „[к]огато обработването за други цели, различни от тези, за които първоначално са били събрани личните данни, не се извършва въз основа на съгласието на субекта на данните или на правото на Съюза, което представлява необходима и пропорционална мярка в едно демократично общество за гарантиране на целите по член 25, параграф 1“, администраторът е длъжен да се съобрази с някои критерии, за да определи дали обработването за други цели е съвместимо с първоначалната цел, за която са били събрани личните данни.

156 В случая обаче, както следва от съображение 24 от обжалваното решение, обработването на лични данни има за цел именно защитата на общественото здраве. Следователно той преследва цел на Съюза от широк обществен интерес, посочена в член 25, параграф 1, буква в) от Регламент 2018/1725, така че предвиденото в обжалваното решение обработване на лични данни с различна от предвидената в Регламент 2021/953 цел е разрешено от тази

разпоредба, при условие че зачита същността на предвидените в регламента основни права и свободи и представлява необходима и пропорционална мярка в едно демократично общество, което ще бъде разгледано в рамките на четвъртото основание.

157 С оглед на изложените по-горе съображения и без да се засяга проверката на пропорционалността на предвиденото в обжалваното решение обработване на личните данни на жалбоподателите, първата част от третото основание следва да се отхвърли като неоснователна.

б) По втората част: нарушение на принципите на добросъвестност, на прозрачност и на свеждане на данните до минимум

158 На първо място, жалбоподателите първо припомнят, че принципът на добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни изисква субектът на данни да бъде информиран за съществуването на операцията по обработване и за нейните цели. Ето защо те считат, че използването на лични данни от Парламента за цел, различна от тази, за която първоначално са били събрани личните данни съгласно националното законодателство, нарушава принципа на прозрачност, предвиден в член 4, параграф 1, буква а) и в член 14 от Регламент 2018/1725, тъй като при събирането на личните им данни те не са били информирани, че същите ще бъдат използвани като условие за достъп до работното им място.

159 На второ място, жалбоподателите считат, че обработването на личните данни от Парламента при прилагането на обжалваното решение не е съобразено с принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Регламент 2018/1725, тъй като в член 4, параграф 3 от обжалваното решение се предвижда, че личните данни относно валидността на COVID сертификата ще бъдат обработени и визуализирани при четенето на QR кода на сертификата.

160 Всъщност служителите по сигурността, на които е възложено да контролират COVID сертификатите при влизане в сградите на Парламента, лесно можели да направят извод за вида на сертификата, от който се ползва всяко лице, като се има предвид, че максималният срок на валидност е 2 дни за сертификатите за направено изследване, 180 дни за сертификатите за преболедуване и че сертификатите за ваксинация нямат максимален срок на валидност. Такива данни относно валидността на сертификатите обаче не били необходими за целите, за които се обработват.

161 В това отношение те подчертават, че самият Парламент е установил този риск в документ, наречен „Мерки за сигурност в борбата срещу COVID 19 — Оценка на въздействието върху защитата на данните“ (наричан по-нататък „оценка на въздействието“), но считал, че присъщите рискове са слаби предвид техническите и организационните мерки, които е взел за обработването на тези данни. Нито от обжалваното решение, нито от каквото и да било друго уведомление до жалбоподателите обаче следвало, че са били взети специални мерки за свеждане до минимум на тези рискове.

162 Според жалбоподателите било напълно възможно също служителите по сигурността да правят моментни снимки на екрана на тази поверителна информация. Оповестяването на този вид изключително чувствителни данни обаче би могло да има много сериозни

последици за субектите на данните, които могат да доведат до заклеймяване или до дискриминация на работното им място. Следователно обработването на личните данни на жалбоподателите не можело да се счита за добросъвестно.

163 На трето място, жалбоподателите се опасяват, че личните им данни са обработвани неправомерно и недобросъвестно поради риска, свързан с уязвимостта на приложението CovidScanBe, използвано при входа на сградите на Парламента за сканиране на QR кодовете на COVID сертификатите. Този риск бил определен като потенциален риск в оценката на въздействието. Освен това съвсем неотдавна бил открит много голям пропуск в сигурността при валидирането и четенето на QR кодовете на COVID сертификатите чрез приложението CovidScanBe. В това отношение жалбоподателите подчертават, че е подадена молба за допускане на обезпечение, с която се цели да се разпореди спиране на приложението CovidScanBe поради множество нарушения на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1), пред председателя на Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Първоинстанционен френскоезичен съд Брюксел, Белгия), като същият с определение от 29 октомври 2021 г. приема, че рискът от пропуск е достатъчно доказан, за да назначи независим експерт, който да разгледа тези нарушения и да установи евентуалните вреди. Накрая, втори пропуск в сигурността на приложението CovidScanBe се отнасял до възможността при четенето на QR кода на COVID сертификата с помощта на модула на приложението за пътувания да се получи достъп до чувствителни лични данни, като собственото и фамилното име, датата на ваксинация, вида на ваксината, страната, в която е направена ваксината, а също и броя на получените дози.

164 Следователно според жалбоподателите тези обстоятелства доказват, че обжалваното решение нарушава принципа на добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни.

165 Парламентът оспорва тези доводи.

166 На първо място, следва да се припомни, че съгласно член 4, параграф 1, буква а) от Регламент 2018/1725 личните данни трябва да „се обработват законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните“.

167 Освен това член 15, параграф 1 от Регламент 2018/1725 гласи следното:

„Когато лични данни, свързани с даден субект на данни, се събират от субекта на данните, в момента на получаване на личните данни администраторът предоставя на субекта на данните цялата посочена по-долу информация:

[…]

в) целите на обработването, за което личните данни са предназначени, както и правното основание за обработването […]“.

168 Член 16, параграф 1, буква в) от Регламент 2018/1725 предвижда, че тази информация се предоставя и когато личните данни не са получени от субекта на данните.

169 Освен това член 16, параграф 4 от Регламент 2018/1725 гласи, че „[к]огато администраторът възнамерява да обработва по-нататък личните данни за цел, различна от тази, за която са придобити, той предоставя на субекта на данните преди това по-нататъшно обработване информация за тази друга цел и всякаква друга необходима информация, както е посочено в параграф 2“.

170 Така, противно на твърденията на жалбоподателите, от тези разпоредби следва, че при обработване на лични данни за цел, различна от тази, за която първоначално са придобити тези данни, единствено администраторът, който обработва по-нататък тези данни, трябва предварително да предостави на субектите на данните информация за тази друга цел и всякаква друга необходима информация.

171 При това положение, тъй като в случая, както признава Парламентът, предвиденото в обжалваното решение обработване на лични данни е последващо обработване за цел, различна от тази, за която са придобити личните данни, той е трябвало да предостави на субектите на данните преди това по-нататъшно обработване информация за тази друга цел в съответствие с посочените по-горе разпоредби.

172 От представените от Парламента доказателства обаче е видно, че той е изпълнил това задължение.

173 Всъщност, както следва от посочените доказателства, първо, преди обработването на разглежданите данни Парламентът е публикувал в публичния си регистър за операции по обработването регистър № 464 за тази операция, придружен с декларация за поверителност. Второ, на 27 октомври 2021 г. той изпраща електронно съобщение до членовете и целия персонал на Парламента, с което ги уведомява за целите на обработването. Трето, както е уточнено в член 6, параграф 1 от обжалваното решение, то е било „поставено на видимо място във всички точки за достъп до сградите на Парламента, в които се извършва проверка“, което жалбоподателите не оспорват.

174 Ето защо следва да се приеме, че Парламентът е изпълнил задълженията си, произтичащи от принципа на прозрачност, и че доводът на жалбоподателите, че към момента на първоначалното събиране на техните лични данни е трябвало да бъдат информирани, че същите ще бъдат използвани за достъп до сградите на Парламента, трябва да се отхвърли като неоснователен.

175 На второ място, следва да се припомни, че в член 4, параграф 1 от Регламент 2018/1725 се уточнява, че „[л]ичните данни […] са адекватни, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които се обработват („свеждане на данните до минимум“)“.

176 В това отношение най-напред следва да се отбележи, че съгласно член 4, параграфи 2 и 4 от обжалваното решение целта на обработването на данните, които се появяват в процеса на четене на QR кода, е строго ограничена до разрешаването на достъпа до сградите на Парламента и че данните, публикувани при проверката на COVID сертификатите, не се съхраняват или записват в рамките на институцията или извън нея, нито се предават на друг орган на Съюза или на трето лице и не се използват за никаква друга цел.

177 По-нататък, както потвърждава Парламентът в съдебното заседание, без това да се оспорва от жалбоподателите, що се отнася до четенето на QR кодовете на COVID сертификатите на лицата, желаещи да получат достъп до сградите на Парламента, служителите по

сигурността на Парламента са получили указания да използват приложението CovidScanBe само в режим „събитие“. Както обаче следва от представените от Парламента доказателства, при използването на приложението CovidScanBe в режим „събитие“ се показват само валидността на сертификата, собственото и фамилното име на лицето. Същото се отнася и за люксембургското приложение CovidCheck.lu. Така, противно на твърденията на жалбоподателите, срокът на валидност на сертификата не се показва, така че служителите по сигурността не биха могли да направят извод дали съответното лице е ваксинирано, дали е направило изследване, резултатът от който е отрицателен, или е преболедувало COVID-19.

178 Във всеки случай, дори да се предположи, че служителите по сигурността на Парламента могат да узнаят срока на валидност на сертификатите и от това да направят извод, че съответното лице е ваксинирано или е преболедувало, или че тестът му е отрицателен, това не би довело непременно до сериозните последици, на които се позовават жалбоподателите.

179 Всъщност, както изтъква Парламентът, неговите служители са обучени да зачитат поверителността на дейността по обработване, и са получили инструкции да не споделят личните данни, до които биха имали достъп, с други лица, различни от тези, които контролират достъпа до сградите. Нарушението на тези указания водело до налагане на дисциплинарни или договорни санкции. Освен това длъжностните лица и другите служители на Парламента, на които е възложена проверката на COVID сертификатите, са обвързани от стриктните задължения за професионална тайна съгласно член 339 ДФЕС и са подчинени на член 17 от Правилника за длъжностните лица, приложим и към срочно наетите служители съгласно член 11 от УРДС, който ги задължава да се въздържат, включително след прекратяване на своите задължения, от „всяко неразрешено разкриване на информация, получена във връзка със служебните [им] задължения, освен ако тази информация вече е направена публично достояние или е публично достъпна“.

180 Освен това според предоставената от Парламента информация в съдебното заседание, която не се оспорва от жалбоподателите, технически не е възможно да се направи снимка на екрана при проверка на COVID сертификат чрез едно от приложенията, използвани от служителите по сигурността на Парламента. При това положение, дори при малко вероятната хипотеза при четенето на QR кода в COVID сертификата да бъде разкрита информацията за срока на валидност на сертификатите, рискът служителите по сигурността да могат да записват информация, която се показва на използваното от тях устройство за четене на приложението, и да могат да разпространят тази информация извън оправомощените за тази цел лица, трябва да се счита за много малък, дори несъществуващ.

181 Макар да е вярно, че рискът, свързан с потенциалната уязвимост на използваното приложение, е бил установен в оценката на въздействието, следва да се отбележи, че този риск е бил счетен за малък предвид техническите и организационните мерки, взети от Парламента в рамките на неговите дейности по обработване на лични данни, а именно по-специално факта, че използваните приложения не са предназначени за съхраняване на лични данни след всека отделна проверка, че чрез тези приложения не е възможно препращане на лични данни, а също и предвид факта, че те са били свързани само със сигурната вътрешна интернет мрежа на Парламента.

182 По-нататък, що се отнася до определението от 29 октомври 2021 г. на председателя на Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Първоинстанционен френскоезичен съд Брюксел, Белгия), следва да се отбележи, че противно на твърденията на жалбоподателите, в това определение председателят на посочения съд не е установил никакъв пропуск в сигурността на приложението CovidScanBE, а само е назначил вещо лице със задача да определи дали степента на сигурност, свързана с използването на това приложение, може да се счита за достатъчна. В това отношение, както изтъква Парламентът, от посоченото определение следва, че твърдените пропуски в сигурността на приложението CovidScanBE произтичат от достъпността за обществеността на базата данни „Suspense list“, която се управлява от белгийските органи и с която приложението осъществява връзка. Както обаче посочва Парламентът, тези пропуски не се отнасят до личните данни, съдържащи се в сертификатите, които се представят пред служителите по сигурността на Парламента при проверката за достъп до сградите на Парламента, тъй като съгласно член 4, параграф 4 от обжалваното решение проверката на COVID сертификатите от служителите по сигурността на Парламента не води до никакво прехвърляне на лични данни от приложението CovidScanBE към разглежданата база данни.

183 Накрая, що се отнася до твърденията на жалбоподателите относно режима „пътуване“ на приложението CovidScanBe, те също трябва да се отхвърлят, тъй като, както вече беше посочено по-горе, служителите по сигурността на Парламента по принцип използват приложението само в режим „събитие“. При всички положения, както потвърждава Парламентът в съдебното заседание, без жалбоподателите да оспорват това, използването на това приложение в режим „пътуване“ при проверката на сертификатите показва върху екрана само собственото и фамилното име и датата на раждане на притежателя на COVID сертификата, както и валидността на последния.

184 Следователно с оглед на изложените по-горе съображения обработването на лични данни, извършено от Парламента по силата на обжалваното решение, не може да се счита за неправомерно или недобросъвестно.

185 Следователно втората част от третото основание, както и цялото трето основание трябва да се отхвърлят.

4. По четвъртото основание: по същество необосновано и непропорционално нарушение на правото на зачитане на личния живот и на защита на личните данни, на правото на телесна неприкосновеност, на правото на свобода и на безопасност, както и на правото на равно третиране и на недопускане на дискриминация

186 С четвъртото си основание жалбоподателите изтъкват, първо, нарушение на правото им на зачитане на личния живот и на защита на техните лични данни, на правото им на телесна неприкосновеност, на свобода и на безопасност, както и на правото им на равенство пред закона и на недопускане на дискриминация. Второ, те считат, че накърняването на посочените по-горе права и принципи противоречи на принципа на пропорционалност, предвиден в член 52, параграф 1 от Хартата.

187 В това отношение жалбоподателите напомнят значението на основните права, защитени от Хартата. Те припомнят също, че дори да не става въпрос за абсолютни прерогативи, всяко ограничение на тези права трябва да бъде предвидено в закон, да зачита основното съдържание на същите права и да зачита принципа на пропорционалност.

а) По твърдяното нарушение на правото на зачитане на личния живот, на правото на защита на личните данни, на правото на телесна неприкосновеност, на правото на свобода и на безопасност, както и на правото на равно третиране и на недопускане на дискриминация

188 На първо място, жалбоподателите изтъкват, че обжалваното решение засяга правото на физическа неприкосновеност, закрепено в член 3, параграф 1 от Хартата, тъй като задължава жалбоподателите, които не притежават сертификат за ваксинация или за преболедуване, на всеки два дни да се подлагат на назофарингеални проби, за да се открие възможно заразяване със SARS-CoV-2. Жалбоподателите считат, че вземането на тези проби е особено инвазивно, а също и рисково, като се позовават на съобщение на Académie nationale de médecine (Национална медицинска академия, Франция) от 8 април 2021 г., в което се съобщава за наличието на сериозни усложнения, като „засягания на предната черепна ямка, свързани с опасност от менингит“.

189 На второ място, жалбоподателите считат, че обжалваното решение нарушава принципите на равенство и на недопускане на дискриминация, закрепени в членове 20 и 21 от Хартата, тъй като третира по един и същ начин, от една страна, лицата, които отиват до Парламента по определен повод, а именно посетителите, външните сътрудници, представителите на интересите, и от друга страна, членовете и персонала на Парламента, които трябва редовно да отиват до сградите му.

190 Освен това жалбоподателите считат, че онези от тях, които нямат сертификат за ваксинация или за преболедуване, ще бъдат дискриминирани в сравнение с лицата, които разполагат с такъв, тъй като поне веднъж на всеки два дни трябва да се подлагат на тестове за изследване, за да могат да работят и да изпълняват мандата си.

191 На трето място, жалбоподателите считат, че поради това обжалваното решение накърнява и правото на свободно и информирано съгласие за всяка медицинска интервенция в човешкото тяло, закрепено в член 3, параграф 2 от Хартата, както и правото на свобода, закрепено в член 6 от Хартата. Всъщност, за да не се подлагат на редовни назофарингеални изследвания, които могат да са нетърпими за голям брой лица, те се чувствали задължени да се ваксинират. Жалбоподателите обаче напомнят, че ваксинирането срещу COVID-19 не е задължително в нито една държава — членка на Съюза, така че подобно прикрито задължение за ваксиниране противоречало на правото на свобода.

192 На четвърто място, жалбоподателите считат, че като обуславя достъпа до работното място от представянето на изключително чувствителни медицински данни, като ваксинационния статус, резултата от тест за изследване или доказателството за преболедуване, обжалваното решение накърнява правото на зачитане на личния живот и на защита на личните данни. Всъщност съгласно член 10, параграф 1 от Регламент 2018/1725 обработването на данни, свързани със здравето, било забранено, освен в изключителни случаи.

193 Парламентът оспорва тези доводи.

194 На първо място, както следва от анализа на първото основание, обжалваното решение представлява правното основание в правото на Съюза, което дава възможност да се приемат мерки, ограничаващи правата, на които се позовават жалбоподателите в рамките на първата част от четвъртото основание, така че такива мерки трябва да се считат за „предвидени в закон“ по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата.

195 На второ място, налага се изводът, че обжалваното решение не засяга основното съдържание, нито самата същност на правата, на които се позовават жалбоподателите.

196 Всъщност, първо, що се отнася до твърдяното посегателство върху телесната неприкосновеност на жалбоподателите, които не разполагат със сертификат за ваксинация или за преболедуване, поради задължението на тези жалбоподатели да се подлагат периодично на назофарингеални изследвания, които считат за особено инвазивни, най-напред следва да се отбележи, че обжалваното решение се ограничава до обвързването на достъпа до сградите на Парламента с представянето на COVID сертификат, без да се изискват специфични изследвания, включващи вземането на назофарингеални проби. Всъщност, от една страна, тези жалбоподатели разполагат с възможността да прибегнат до проба от гърлото за целите на PCR тест, а от друга страна, съгласно член 3, параграф 1 от Регламент 2021/953 съществува възможност и за TRA тест, извършен от здравен специалист.

197 Що се отнася по-конкретно до цитираното от жалбоподателите съобщение на Националната медицинска академия от 8 април 2021 г., от това съобщение следва, първо, че следва да се запази практиката назофарингеалните проби да се вземат от здравните специалисти, обучени за осъществяването на тази манипулация при строги технически условия, второ, че вземането на проби от гърлото трябва да бъде предпочитано при децата, което не е приложимо за жалбоподателите, и трето, че потребителите, които сами правят тестове, следва да бъдат предупредени за опасностите от самостоятелното вземане на проби. Както обаче изтъква Парламентът, този вид усложнения, присъщи на самостоятелното тестване, били една от причините Парламентът да не го приема при предоставянето на достъп до своите сгради, като се допускали само TRA тестове, извършени от здравни специалисти.

198 Накрая следва да се припомни, както прави Парламентът, че съгласно член 5, параграф 2 от обжалваното решение жалбоподателите могат да подадат искане до генералния секретар на Парламента да се допусне изключение от задължението да се представи валиден COVID сертификат, в надлежно обосновани случаи.

199 Второ, що се отнася до твърдяното нарушение на принципите на равно третиране и на недопускане на дискриминация, закрепени в членове 20 и 21 от Хартата, следва да се припомни, че съгласно съдебната практика този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. решение от 5 юли 2017 г., Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, т. 29 и 30 и цитираната съдебна практика).

200 Що се отнася до изискването за съпоставимия характер на различни положения, той се преценява въз основа на всички елементи, които ги характеризират. Тези елементи трябва по-специално да бъдат определени и преценени в светлината на предмета и целта на акта на Съюза, който установява разглежданото различие. Освен това трябва да бъдат взети предвид принципите и целите в областта, към която се отнася разглежданият акт (вж. решение от 19 декември 2019 г., HK/Комисия, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, т. 67 и цитираната съдебна практика).

201 В случая обаче, както отбелязва Парламентът, сходството на външните посетители с членовете и персонала на Парламента трябва да се преценява с оглед на преследваната с обжалваното решение цел, а не въз основа на честотата, с която влизат в сградите на

Парламента. Така с оглед на целта на обжалваното решение, която съгласно съображение 11 от това решение се състои в „осигуряване на достатъчни гаранции за защита на живота и здравето на всички лица, намиращи се в помещенията на Парламента“, не може да се приеме, че жалбоподателите не се намират в положение, сравнимо с това на всяко друго лице, желаещо да получи достъп до сградите на Парламента, дори ако в техния случай ограничаването на техните права вследствие на обжалваното решение е по-голямо, тъй като води до поставяне на условие за достъпа им до работното им място. Всъщност, след като са влезли в сградите на Парламента, рискът от предаване на COVID-19 за членовете на Парламента и за персонала на Парламента е същият като за всяко друго лице, което осъществява достъп до тези сгради.

202 Също така не може да се приеме, че тези от жалбоподателите, които не притежават сертификат за ваксинация или за преболедуване, са дискриминирани в сравнение с лицата, които разполагат с такъв. Всъщност обжалваното решение не дава предимство на нито един от трите сертификата, посочени в член 3, параграф 1 от Регламент 2021/953, а само предвижда проверка на валидността на COVID сертификата, която удостоверява притежаването на който и да е от тези три сертификата, както предвижда член 1 от това решение.

203 Ето защо с оглед на преследваната с обжалваното решение цел не може да се приеме, че жалбоподателите са подложени на неравно третиране или че са дискриминирани спрямо всяко друго лице, което желае да получи достъп до сградите на Парламента, или спрямо лицата, притежаващи сертификат за ваксинация или за преболедуване.

204 Трето, доколкото жалбоподателите се позовават на правото си на свободно и информирано съгласие за всяка медицинска интервенция върху тялото им, както и на правото си на свобода, следва да се припомни, че обжалваното решение не дава предимство на нито един от трите сертификата, даващи правата на валиден COVID сертификат в съответствие с член 3, параграф 1 от Регламент 2021/953, а само поставя достъпа до сградите на Парламента в зависимост от представянето на един от тези сертификати.

205 След като обаче Парламентът е въвел мерки, които да улеснят получаването на сертификат за направено изследване, с помощта на PCR тест, който може да се извърши безвъзмездно в един от центровете за изследване, създадени в Брюксел, Страсбург или Люксембург (Люксембург), като същевременно признава валидността на PCR тест, извършен в Белгия, Франция или Люксембург, който не е бил преобразуван в COVID сертификат, не би могло да се счита, че за лицата, които не разполагат нито със сертификат за ваксинация, нито със сертификат за преболедуване, обжалваното решение всъщност представлява прикрито задължение за ваксиниране.

206 Четвърто, Парламентът не оспорва факта, че обжалваното решение може да представлява намеса в правото на зачитане на личния живот и на защита на личните данни на жалбоподателите, закрепени в членове 7 и 8 от Хартата, като поставя достъпа до работното място на жалбоподателите в зависимост от представянето на валиден COVID сертификат, съдържащ лични данни относно здравословното състояние на съответните лица.

207 В това отношение, както посочват жалбоподателите, обработването на такива данни по принцип е забранено съгласно член 10, параграф 1 от Регламент 2018/1725, освен в изключителните случаи, изброени в член 10, параграф 2 от този регламент. В случая обаче,

както изтъква Парламентът, в съображение 24 от обжалваното решение се посочва, че член 10, параграф 2, букви ж) и и) от Регламент 2018/1725 във връзка с член 5, параграф 1, буква а) от този регламент представлява правното основание за обработването на личните данни, съдържащи се в COVID сертификатите, тъй като обработването на въпросните данни е необходимо, за да се опази общественото здраве и да се ограничи разпространението на COVID-19.

208 Освен това от нито едно изтъкнато от жалбоподателите доказателство не следва, че обжалваното решение засяга самата същност на изтъкнатите от тях права, и по-специално правото им на защита на личните данни. Всъщност, както следва от точки 175—184 по-горе, Парламентът е спазил принципа на свеждане на данните до минимум и извършеното по силата на обжалваното решение обработване на лични данни не може да се счита за незаконно или недобросъвестно.

209 На трето място, в съответствие с член 52, параграф 1 от Хартата следва също да се провери дали ограниченията, дори и минимални, наложени на изтъкнатите от жалбоподателите права, ако се приемат за установени, са необходими и действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора при спазване на принципа на пропорционалност.

б) Относно твърдението за нарушение на принципа на пропорционалност

210 Жалбоподателите приканват Общия съд да извърши проверка за пропорционалност, както е предвидена в член 52, параграф 1 от Хартата, в нейните три части.

211 В самото начало следва да се отбележи, че законосъобразността на обжалваното решение трябва да се преценява единствено с оглед на фактическите и правните обстоятелства към момента на приемането му (решения от 9 юли 2007 г., Sun Chemical Group и др./Комисия, T-282/06, EU:T:2007:203, т. 59, и от 26 октомври 2012 г., Oil Turbo Compressor/Съвет, T-63/12, EU:T:2012:579, т. 29).

212 Ето защо в случая следва да се разгледат подходящият, необходимият и пропорционалният характер на обжалваното решение с оглед на преследваните с това решение цели и с оглед на епидемиологичната обстановка и на научните познания към момента на приемане на обжалваното решение.

1) По необходимостта от разглежданите мерки

213 На първо място, жалбоподателите изтъкват, че обжалваното решение не е необходимо за постигането на преследваните с него цели, и по-специално на целта да се възпрепятства разпространението на COVID-19 в Парламента и така да се защити здравето на депутатите и на членовете на персонала.

214 Жалбоподателите считат, че други, по-малко ограничителни мерки, които вече са били в сила, са достатъчни за постигането на тези цели, а именно мерене на температурата, носене на защитни маски, социално дистанциране, редовно проветряване и вентилация на офисите и заседателните зали, както и дезинфекция на ръцете. Освен това не било доказано, че сградите на Парламента били особено рисково място, що се отнася до

предаването на COVID-19. В това отношение жалбоподателите припомнят, че съгласно указанията на Световната здравна организация (СЗО) оценката на рисковете трябва да се извършва за всяка специфична работна среда и за всяка длъжност или група длъжности.

215 Според жалбоподателите от това следва, че не е било необходимо да се налагат допълнителни мерки в сградите на Парламента. Сам по себе си фактът, че Парламентът бил място, където можело да има засилено присъствие на хора, че пътуванията се увеличили поради възобновяването на командировките и че редовно били организирани присъствени заседания, както се посочва в съображение 13 от обжалваното решение, не бил достатъчен, за да се докаже необходимостта да се наложат толкова ограничаващи свободата мерки като предвидените в обжалваното решение.

216 Парламентът оспорва тези доводи.

217 В самото начало следва да се припомни, че принципът на предпазните мерки е общ за правото на Съюза принцип, произтичащ от член 11, член 168, параграф 1, член 169, параграфи 1 и 2 и член 191, параграфи 1 и 2 ДФЕС. Съгласно този принцип при несигурност относно наличието или обхвата на рисковете за здравето на хората, могат да се вземат мерки за защита, без да е необходимо да се изчаква пълното и имащо тежки последици реално проявление на тези рискове, при условие че тези мерки са недискриминационни и обективни (вж. в този смисъл решения от 10 април 2014 г., Acino/Комисия, C-269/13 P, EU:C:2014:255, т. 57, и от 17 март 2016 г., Zoofachhandel Züpke и др./Комисия, T-817/14, EU:T:2016:157, т. 51).

218 Освен това следва да се напомни, че съгласно изискването за полагане на грижа и задължението, произтичащо по-специално от член 1д, параграф 2 от Правилника, приложим и към срочно наетите служители на Съюза съгласно член 10 от УРДС, който е едно от правните основания на обжалваното решение, Парламентът е длъжен да опази здравето и безопасността на своя персонал (вж. т. 101 по-горе).

219 В случая, при приемането на обжалваното решение Парламентът се основава на следните обстоятелства.

220 Първо, както следва по същество от съображение 5 от обжалваното решение, от септември 2021 г. здравната обстановка в Европа разкрива тенденция към повишаване на заразяването с COVID-19, а към 1 ноември 2021 г. броят на новите случаи на заразяване достига нивото от ноември 2020 г.

221 Ето защо, противно на твърденията на жалбоподателите, към момента на приемане на обжалваното решение не може да се приеме, че епидемиологичната обстановка е „стабилна“.

222 Второ, след отмяната на дистанционната работа, считано от 1 септември 2021 г., консултиращият лекар на Парламента приема, че завръщането към присъствен режим на работа съдържа повишен риск от предаване на вируса. Както следва по същество от съображение 13 от обжалваното решение, Парламентът е отчел факта, че засиленото присъствие на хора в сградите на Парламента и увеличаването на въздействието на COVID-19 върху обществото водят до по-голям риск от проникване на вируса в Европейския парламент и до повишен риск от вътрешно предаване на COVID-19 и от карантини. Освен това Парламентът е взел предвид факта, че членовете на Парламента

често са в контакт със своите избиратели в 27-те държави членки, в които е налице много различна епидемиологична обстановка, така че честите международни пътувания трябва да се отчитат като допълнителен рисков фактор, който може да превърне Парламента в огнище на разпространение на вируса.

223 Ето защо с оглед на тези съображения следва да се констатира, че Парламентът е имал основание да счита, че приемането на засилени превантивни здравни мерки е необходимо, за да се защити здравето на всички лица, намиращи се в неговите сгради. Всъщност, както изтъква Парламентът, с оглед на съществуващата към момента на приемане на обжалваното решение епидемиологична обстановка проверката на COVID сертификатите при влизането в сградите му основателно е можела да се счита за необходима мярка, за да се ограничи рискът от предаване на COVID-19 в Парламента, а оттам и да се защити здравето на персонала му, в допълнение към вече въведените други превантивни мерки.

224 Наистина, както отбелязват жалбоподателите, считано от 22 ноември 2021 г., е взето решение за въвеждане на задължителна дистанционна работа три дни седмично за всички членове на персонала, доколкото това е съвместимо с изпълнението на техните задължения.

225 Както обаче бе припомнено в точка 211 по-горе, законосъобразността на обжалваното решение трябва да се преценява единствено с оглед на фактическите и правните обстоятелства към момента на приемането му. Ето защо това обстоятелство, което следва приемането на обжалваното решение, не може да бъде взето предвид при преценката на неговата законосъобразност.

2) По подходящия характер на разглежданите мерки

226 На второ място, жалбоподателите изтъкват, че обжалваното решение не е достатъчно за защита срещу разпространението на вируса и за да се предотврати заразяването на членовете на Парламента и на персонала, влизащи в сградите на Парламента. Всъщност жалбоподателите изтъкват, че не съществува научен консенсус относно предаването на вируса от ваксинираните лица и че много изследвания показват, че вирусът може да се предава както от ваксинираните, така и от неваксинираните лица. Самата СЗО подчертала в публикация от 5 февруари 2021 г., че „все още съществуват множество неизвестни факти относно ефикасността на ваксинирането за ограничаване на предаването на вируса“. При това положение жалбоподателите считат, че сертификатът за ваксинация или за преболедуване не дава никаква гаранция, че лицата, които разполагат с него, не са заразени. Също така представянето на отрицателен PCR тест също било неподходяща и непропорционална мярка предвид големия брой „погрешни положителни“ резултати. Следователно не можело основателно да се поддържа, че изискването за представяне на валиден COVID сертификат като условие за достъп до сградите на Парламента позволява да се намали рискът от предаване на вируса и по този начин да се защитят лицата, които влизат в тези сгради.

227 Парламентът оспорва тези доводи.

228 Най-напред следва да се припомни, че съгласно съображение 11 от обжалваното решение целта на това решение е по-специално „да се осигурят достатъчни гаранции за защита на живота и здравето на всички лица, намиращи се в помещенията на Парламента“. Ето защо следва да се провери дали обжалваното решение представлява подходяща мярка с оглед на тази цел.

229 В това отношение следва да се отбележи, че въпреки някои посочени от жалбоподателите изследвания, които показват, че ваксинираните лица могат да предават вируса и че предлаганата от ваксината защита значително намалява с времето, по-специално от становището на медицинското лице на Парламента от 10 октомври 2021 г., на което Бюрото се основава за приемането на обжалваното решение, е видно, че „[с]ъгласно последните данни най-нисък риск от предаване на вируса се наблюдава между две ваксинирани лица, а най-висок — между две неваксинирани лица; [р]искът от инфекция на дадено (ваксинирано) лице е много по-висок, когато то е в контакт с неваксинирано, отколкото с напълно ваксинирано лице“.

230 Освен това според проучване на Парламента (*Singanayagam*, A., S. *Hakki*, J. *Dunning* et al. Community transportation and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study. — Lancet Infc. Dis. 2022, 29 октомври 2021 г., стр. 183—195) ваксинирането намалява риска от заразяване с варианта Delta на вируса, който е бил преобладаващият вариант в Европа към момента на приемане на обжалваното решение, като едновременно намалява вероятността ваксинираното лице да бъде заразено след рисков контакт, и намалява заразността на заразено ваксинирано лице не само като интензивност, но и във времето.

231 По-нататък, що се отнася до довода на жалбоподателите, че ефикасността на ваксините срещу предаването на вируса чувствително намалявала с течение на времето, следва да се отбележи, подобно на Парламента, че от първото цитирано от жалбоподателите изследване (*Riemersma*, K. K. et al. Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination. — MedRxiv, 15 октомври 2021 г., стр. 4) е видно, че прилагането на допълнителна доза ваксина след първоначалния курс на ваксинация значително намалява риска от инфекция с варианта Delta.

232 В това отношение следва също да се припомни, че съгласно съображение 7 от Регламент 2021/953 за лицата, които са ваксинирани или които имат отрицателен резултат от скорошно изследване за COVID-19, както и за лицата, които са преболедували COVID-19 през последните шест месеца, е налице намален риск да заразят други хора със SARS-CoV-2 според наличните научни доказателства. Ето защо жалбоподателите не биха могли да оспорват валидността на Регламент 2021/953, който се ползва с презумпция за законосъобразност, без да изтъкнат по-точни и убедителни доказателства, още повече че формално не са повдигнали възражение за незаконосъобразност на този регламент на основание член 277 ДФЕС.

233 Накрая, що се отнася до довода на жалбоподателите относно тестовете, които биха довели до „погрешни положителни“ резултати, следва да се отбележи, че жалбоподателите не са представили никакво доказателство, позволяващо да се приеме, че това се отнася до значителен брой тестове, което може да постави под въпрос самата им достоверност като основа на един от трите сертификата, позволяващи да се удостовери липсата на заразяване с COVID-19, съгласно Регламент 2021/953.

234 При всички положения, както отбелязва Парламентът, според белгийската публична институция Sciensano резултатите от „положителните“ и „слабо положителните“ PCR тестове биха могли в някои случаи да се считат за старо заразяване, ако са изпълнени определени условия, и в такъв случай не е необходима каквато и да е мярка за изолиране.

235 В този смисъл, макар да е вярно, както изтъкват жалбоподателите, че нито ваксинацията, нито тестовете, нито преболедуването позволяват да се избегне напълно предаването на вируса, това не променя факта, че видно от медицинските становища, на които се основава Парламентът при приемането на обжалваното решение, които от своя страна се основават на равнището на научните познания към този момент, задължението да се представи валиден COVID сертификат, позволява да се намали този риск и по този начин да се засилят съществуващите здравни мерки чрез проверка на тези три аспекта по обективен и недискриминационен начин.

236 При това положение следва да се отбележи, че като се имат предвид данните, с които е разполагал Парламентът, и по-специално епидемиологичната обстановка и съществуващите научни познания към момента на приемане на обжалваното решение, той е имал основание да приеме, че изискването за притежаване на валиден COVID сертификат с цел получаването на достъп до сградите му представлява подходяща мярка с оглед на целта за опазване на здравето на персонала му, както и на здравето на всички намиращи се в неговите сгради лица.

3) По пропорционалността на разглежданата мярка

237 На трето място, жалбоподателите считат, че обжалваното решение е явно непропорционално, доколкото съгласно съображение 7 от него ваксинационното покритие в Парламента според оценките на медицинската служба на Парламента е между 80 и 85 %. Жалбоподателите твърдят, че при толкова висок процент на покритие, освен ако не се приеме, че ваксинирането срещу COVID-19 е неефективно, е явно непропорционално да се налага като допълнителна мярка ограничаването на достъпа до сградите на Парламента само до лицата, разполагащи с валиден COVID сертификат.

238 A fortiori жалбоподателите изтъкват, че Парламентът не можел да обоснове пропорционалността на обжалваното решение, като се позовава на необходимостта от защита на членовете на Парламента и на персонала, които не са ваксинирани. Всъщност ставало въпрос за свободен избор на тези лица и Парламентът не можел да ги дискриминира с мотива, че иска да ги защити срещу предполагаемите последици на този избор за тяхното здраве.

239 Парламентът оспорва тези доводи.

240 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика принципът на пропорционалност, който е един от общите принципи на правото на Съюза, изисква актовете на институциите на Съюза да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимните цели, преследвани със съответната правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (решения от 8 юли 2010 г., Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, т. 45, и от 4 юни 2020 г., Унгария/Комисия, C-456/18 P, EU:C:2020:421, т. 41).

241 Ето защо е необходимо да се изследва дали произтичащото от обжалваното решение задължение за притежаване на валиден COVID сертификат представлява пропорционална мярка с оглед на преследваната цел, в смисъл, че тази цел не би могла да се постигне с помощта на по-малко ограничителни, но също толкова ефикасни мерки (вж. в този смисъл решение от 11 февруари 2021 г., Katoen Natie Bulk Terminals и General Services Antwerp, C-407/19 и C-471/19, EU:C:2021:107, т. 61 и цитираната съдебна практика).

242 В това отношение жалбоподателите нямат основание да твърдят, че поради високия процент на ваксинация в Парламента, изчислен в диапазона между 80 и 85 %, би било явно непропорционално да се налага като допълнителна мярка ограничаването на достъпа до сградите на Парламента само до лицата, разполагащи с валиден COVID сертификат.

243 Всъщност тези доводи се основават на предпоставката, че подобна мярка не би позволила да се защити ефикасно здравето на персонала, както и на всички лица, намиращи се в сградите на Парламента.

244 Както обаче изтъква Парламентът и както по същество следва от съображение 14 от обжалваното решение, с оглед на регистрираните случаи на заразяване в рамките на Парламента, на значителното увеличение на броя на лицата, които осъществяват достъп до сградите след септември 2021 г., чийто процент на ваксиниране не е известен, на преобладаващото разпространение на варианта Delta на вируса и на тенденцията на общата обстановка на пандемия, комбинираното прилагане на съществуващите здравни мерки със задължителната проверка на COVID сертификатите е пропорционално на преследваната с обжалваното решение цел, а именно да се осигури опазването на здравето на членовете на Парламента и на персонала и да се ограничи разпространението на COVID-19.

245 Освен това, както е видно от научните изследвания, представени както от жалбоподателите, така и от Парламента, които отразяват равнището на научните познания към момента на приемане на обжалваното решение, макар ваксинацията да не позволява пълното премахване на риска от пренасяне на COVID-19, тя все пак позволява да се намали значително този риск. Следователно Парламентът е имал основание да приеме, че задължението да се представи валиден COVID сертификат с оглед получаването на достъп до сградите на Парламента, доколкото то предполага, че лицето притежава или сертификат за ваксинация, или сертификат за преболедуване, или сертификат за направено изследване, би допринесло за намаляването на този риск.

246 В това отношение следва да се подчертае, че жалбоподателите изобщо не са доказали, че съществуват други, по-малко ограничителни, но също толкова ефикасни мерки с оглед на преследваната цел, които е можело да бъдат приети от Парламента.

247 Що се отнася по-специално до запазването без никакво допълнително ограничение на другите съществуващи към момента на приемане на обжалваното решение здравни мерки, жалбоподателите не са доказали как тази мярка би могла да постигне по също толкова ефикасен начин целта за намаляване на броя на случаите на предаване на вируса в Парламента, така че да бъде защитено здравето на неговия персонал. Всъщност, както посочва Парламентът в съдебното заседание, броят на регистрираните в Парламента случаи на заразяване значително е намалял вследствие на приемането на обжалваното решение, което показва ефикасността на разглежданата мярка.

248 Всъщност при липсата на предвидените в обжалваното решение допълнителни мерки лице, което не е нито ваксинирано, нито преболедувало COVID-19, което би било потенциален носител на вируса, например би могло да получи свободен достъп до сградите на Парламента, като по този начин рискува да зарази множеството лица, които работят или ежедневно се движат в тези сгради, без да подлежи на никакъв контрол.

249 Фактът, както изтъкват жалбоподателите в съдебното заседание, че обжалваното решение породило „фалшиво чувство за сигурност“ у ваксинираните лица, като създало у тях убеждението, че няма опасност да бъдат заразени с COVID-19, представяйки валиден COVID сертификат, основан на сертификат за ваксинация, дори да се предположи, че това усещане е доказано, не може да постави под въпрос пропорционалния характер на обжалваното решение. Всъщност този довод не позволява да се установи, че са били налице по-малко ограничителни и също толкова ефикасни мерки, а само евентуално, че Парламентът е можел да приеме още по-ограничителни мерки, като например да изисква от ваксинираните лица да се подложат и на редовни тестове.

250 Освен това обстоятелството, че други институции на Съюза не са наложили подобни ограничения, не може да постави под въпрос пропорционалността на обжалваното решение. Всъщност, както е видно по-специално от съображение 13 от обжалваното решение, Парламентът се основава не само на общата епидемиологична обстановка в Европа, но и на особеностите на Парламента като международна организация, която трябва да отчита честите международни пътувания като допълнителен рисков фактор, който би могъл да го превърне в огнище на разпространение на заразата.

251 Накрая, трябва да се отдаде особено значение и на факта, че въведените с обжалваното решение мерки са ограничени във времето и се преразглеждат редовно с оглед на развитието на здравната обстановка (вж. съображение 27 на обжалваното решение).

252 Следва също така да се припомни, че обжалваното решение се ограничава до това да постави достъпа до сградите на Парламента на трите му места на работа в зависимост от представянето на един от предвидените в член 3, параграф 1, букви а)—в) от Регламент 2021/953 сертификати или на еквивалентен сертификат по член 8 от посочения регламент. Макар изискването за представяне на такъв сертификат да може, разбира се, да създаде някои практически неудобства, те не могат да надделеят над опазването на човешкото здраве на другите или да бъдат приравнени на непропорционално засягане на основните права на жалбоподателите.

253 Ето защо следва да се констатира, че с оглед на задължението на Парламента да опази здравето на своя персонал и да вземе предпазни мерки (вж. точки 217 и 218 по-горе), обжалваното решение е пропорционално на преследваната цел.

254 Следва обаче да се отбележи, че поради променящия се контекст на епидемиологичната обстановка и развитието на научните познания, свързани по-специално с появата на нови варианти, както се посочва в съображение 27 от обжалваното решение, „задължението да се представи валиден COVID сертификат с оглед получаването на достъп до сградите на Парламента следва да се прилага само докато траят изключителните обстоятелства, които го обосновават, и периодично се преразглежда с оглед на здравната обстановка в Съюза и в трите места на работа на Парламента, за да се осигури по всяко време подходящ баланс между правата на засегнатите лица и интересите, защитени от въпросните права“.

255 Следователно втората част от четвъртото основание, както и четвъртото основание в своята цялост трябва да се отхвърлят.

256 С оглед на всички изложени по-горе съображения жалбите трябва да се отхвърлят като неоснователни.

По разноските

257 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

258 Тъй като жалбоподателите са загубили делото, следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски, включително направените във връзка с обезпечителните производства, в съответствие с искането на Парламента.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми разширен състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбите.**

2) **Осъжда г-н Robert Roos и другите жалбоподатели, чиито имена са посочени в приложението, да заплатят съдебните разноски, включително направените във връзка с обезпечителното производство.**

Papasavvas Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 април 2022 година.

Подписи

Съдържание

I. Обстоятелства по спора . . . 2

II. Искания на страните . . . 4

III. От правна страна . . . 5

А. По допустимостта на жалбите . . . 5

1. По правния интерес на жалбоподателите . . . 5

2. По активната процесуална легитимация на жалбоподателите . . . 6

Б. По допустимостта на исканията за изменение на жалбите . . . 11

В. По същество . . . 11

1. По първото основание: липса на валидно правно основание на обжалваното решение, за да породи последици по отношение на членовете на Парламента . . . 12

2. По второто основание: нарушение на принципите на свобода и независимост на членовете на Европейския парламент, както и от нарушение на предоставените им с Договора имунитети . . . 16

а) По първата част: противоречие на обжалваното решение с принципите на свобода и независимост на членовете на Парламента . . . 16

б) По втората част: по същество нарушение на имунитетите, предоставени на депутатите с Протокол № 7 . . . 21

3. По третото основание: нарушение на общите принципи, свързани с обработването на личните данни . . . 22

а) По първата част: нарушение на принципите на ограничение на целите на обработването и на законност . . . 23

б) По втората част: нарушение на принципите на добросъвестност, на прозрачност и на свеждане на данните до минимум . . . 26

4. По четвъртото основание: по същество необосновано и непропорционално нарушение на правото на зачитане на личния живот и на защита на личните данни, на правото на телесна неприкосновеност, на правото на свобода и на безопасност, както и на правото на равно третиране и на недопускане на дискриминация . . . 30

а) По твърдяното нарушение на правото на зачитане на личния живот, на правото на защита на личните данни, на правото на телесна неприкосновеност, на правото на свобода и на безопасност, както и на правото на равно третиране и на недопускане на дискриминация . . . 31

б) Относно твърдението за нарушение на принципа на пропорционалност . . . 34

1) По необходимостта от разглежданите мерки 34

2) По подходящия характер на разглежданите мерки 36

3) По пропорционалността на разглежданата мярка 38

По разноските 41